

KIBRIS'TA

SOSYALİST gerçək

AYLIK SİYASİ GAZETE

KASIM 1996 SAYI: 10 YIL: 1 FİYATI: 70,000 TL. UK: 1 Str.

SERMAYE SALDIRIYOR!

SENDİKALAR SEYREDİYOR!

- ★ Pahalılık - zamlar sürerken çalışanların on aylık alacakları ödenmiyor .
- ★ Sekiz aylık Menar Grevi sürüyor, sezon açılıyor, işçiler ne olacak?
- ★ EL-SEN Grevine müdahale eden "Güvenlik Güçleri" sendikal mücadelelerin karşısında.

- ★ Sınır olayları tırmandırılarak sorunun statükonun kalıcılığı ile çözüleceği mesajı veriliyor.
- ★ Tüm bunlar olurken çalışanların örgütlü gücü olması gereken sendikalar tam bir vurdumduymazlık içinde.

BAŞYAZI

24 Ekim (yeni takvimde 7 Kasım) Büyük Ekim Devrimi'nin 79. yıldönümüdür. 24 Ekim 1917 tarihinde Rusya proletaryası ve emekçi halkı büyük usta Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Partisi'nin öncülüğünde burjuva devletini yıkarak dünyada ilk sosyalist devleti, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ni kurmuşlardı. Bu devrim, insanlık tarihinde yeni bir çağı, emperyalizm ve proleter devrimler çağını, açmıştır. Emperyalizmin acımasız sömürsü altında ezilen uluslararası proletarya ve dünya halklarına kurtuluşa giden yolun ışığını yakmıştır. Bugün, emperyalizmin dünyayı içine sürüklemekte olduğu toplu yıkımdan ve karanlıktan, insanlığı ancak ve ancak Büyük Ekim Devrimi'nin şanlı mirası, öğretileri ve deneyimleri kurtaracaktır.

Emperyalizmin Ada'mızda oynadığı kanlı oyun geçtiğimiz haftalarda bir can daha aldı. Sivil bir

(Devamı Sayfa 4'te)

KIBRIS'TA
SOSYALİST
gerçək

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ YOLUMUZU AYDINLATIYOR

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ 79 YAŞINDA

24 Ekim 1917 tarihinde Rusya işçi sınıfı Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Partisi'nin öncülüğünde, devrimci ayaklanma ile burjuvaziyi iktidardan indirerek, dünya tarihinde ilk sosyalist devleti, proletarya diktatörlüğünü kurdu.

Büyük Ekim Devrimi sosyalizmin kapitalizme karşı kazandığı ilk zaferdir. Bu zafer aynı zamanda insanlık tarihinde yeni bir çağı, proleter devrimler çağını, açmıştır. Büyük Ekim Devrimi'nin 79. yıldönümü tüm dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara kutlu olsun.

Bugün, 79. yıldönümünü kutladığımız Büyük Ekim Devrimi'nin derslerine ve öğretilerine her zamankinden daha çok gereksinim vardır.

J. Stalin'in ölümünden sonra Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçiren burjuvazi adım adım Büyük Ekim Devrimi'nin ürünü işçi sınıfının devleti SSCB'ni tasviye etmiş ve nihayet 1991 yılında varlığına tamamen son vermiştir. Uluslararası emperyalizm sosyalizme karşı kazandığı bu "zaferi", "Yeni Dünya Düzeni" olarak ilan etti. Emperyalistler, sosyalizmin iflas ettiğini, tarih sahnesinden silindiğini söyleyerek, sosyalizmin büyük önderlerinin adice karalamaya çalışarak uluslararası işçi sınıfına ve emekçi halklara karşı acımasızca bir saldırıya girişmişlerdir. Tüm dünya insanlığını kara bir gericiğe, tüm doğayı acımasız bir talana ve yıkıma doğru sürüklemektedirler.

(Devamı Sayfa 3'te)

Londra Mektubu - Dürüstlük - K. Bayrak 6. Sayfada

Filistin Çıkması 5. Sayfada

Emperyalist Sömürü Dünyayı Açlığa Mahkum Etti. 9. Sayfada

Çağ-Sen 2. genel Kurulu Yapıldı. 2. Sayfada

GÖZLEM

Murat Gürel

HUKUK DEVLETİ ÜLKÜSÜ

Sn. Alpay Durduran'ın 15 Eylül 1996 günkü haftalık Yeni Çağ gazetesindeki "Godot Gelmez" başyazısında gerçekleştirilemeyen ülküleri ele alarak ilginç yorumda bulundu.

Durduran'ın yorumu, özet olarak, içeriğine yönelik hiçbir ayırım yapmadan solun ve sağın ülkülerini bir sepete koydu. Bu ülkülerin sahiplerinin yıllardır hayal içinde yaşadıklarını ve bu hayaller yerine, ulaşılabılır daha somut olgulara yönelmelerini eleştirdi. Durduranın hayaller peşinde koşmak yerine uygulanabilir olduğuna inandığı ve öncelikle hedef alınmasını istediği aslında "burjuva demokratik hukuk devletinden" başka birşey değildir. Durduran'ın kısaca özetlediğimiz bu görüşlerinin daha iyi anlaşılması için, sözkonusu makalesinden bazı bölümleri kendi ifadeleri ile aktarmayı yararlı görüyorum.

"Ülküler sol nitelikli olabilir, sağ nitelikli olabilir ama etkin ve temiz bir yönetim olmadıktan sonra bir işe yaramazlar." Bana ne" deyip ülkülerini konuşup hayal içinde yaşayabilirler. Hatta başka ülküleri hedef seçip tekme, tokat, silah veya başka ustüllerle sarsa da bilirler ama üstünden bir soğuk duş alırlar."

"Kıbrıslı Türkler öncelikle karşılıklı saygı, güven ve işbirliğini sağlamak ve "toplum" deyiminin taşıdığı anlamda toplum olmak zorundadır. Bir banka, başka bir bankanın çekini alabilecek, ortaklar birbirine kazık atmayacaklarına inanabilecek, temiz bir devlet yönetimi olacak, kooperlar, şirketler şahıslara bağlı olmayabilecek, sendikacı yönetimine hakim olacak, verilen sözler açık ve hesaba çekilebilir olacak vesaire....

"Tarım Bakanı hayvancılık ilerledi derken hayvancı başka iş aramayacak, devlet sahte belge verip ihracat yaptırmayacak, ihale almak için siyasi veya mali rüşvet istenmeyecek vesaire.....

"Ülküler uğruna semboller fetişleştirilip eserleri olunmayacak, herşey sorgulanıp tartışılabilir, insan yönetimden veya bir grup teröristten korkmayacak, tapular olmayacak vesaire....

(Yeni Çağ, 15-9 1996 pazar, sayfa 9, Godo Gelmez- Alpay Durduran)

Sözün özü, Sn. Durduran gerçekleştirilmesi olanaksız hayaller peşinde koşmak yerine burjuva bir hukuk devleti için, herkesin özgür ve yasalar önünde eşit olduğu, gerçekleştirilmesi olası bir toplumsal düzen için mücadele edilmesini tavsiye ediyor.

Bu çizgisi ile de Durduran hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde burjuva demokrasisini, yani kapitalizmi savunuyor. İşte bu yüzden her sosyalistin Durduran'ın bu makalesini okuması gerekiyor. Zaman zaman dil ucuyla ve tabanındaki sosyalist unsurların kopmasını önlemek için sosyalizmden söz eden YKP'nin gerçekte Kuzey Kıbrıs'taki diğer düzen partilerinden özde bir ayrılığı olmadığı, burjuva demokrasisini ve burjuva hukukunu savunduğunu, bunu da Avrupa Birliğinde idealleştirdiğini artık herkes anlamalıdır.

Sosyalistlerin toplanması gereken yer YKP değil Sosyalist Kıbrıs Hareketidir.

Durduran'ın gerçekleştirilebilir olduğu için hararetle savunduğu burjuva demokrasisi ve burjuva hukukuna gelince; bu düzen çalışanlar için baskı ve diktatörlük, sömürünün en katmerlisi demektir.

Özellikle yoksulluğun, işsizliğin, evsizliğin yüksek olduğu, emperyalist büyük güçler bağımlı üçüncü dünya ülkelerindeki "burjuva hukuk" düzenleri tamamıyla dünya kamuoyuna karşı gösteriş için oluşturulmuş faşist baskı mekanizmalarından başka birşey değildir.

Yasalar halkı denetim altında tutmak için vardır. Fakat hakim sınıflar için geçerli değildir. Açlıktan ölmek için bir tavuk çalan yoksul, yerine göre kolu kesilir ya da 2-3 yıl hapis yatarken, milyarlarca liralık dolandırıcılıklarda başrolü oynayan devlet büyükleri, bankerler, işadamları, haklarındaki tutuklama emirlerine rağmen serbest dolaşmaktadırlar.

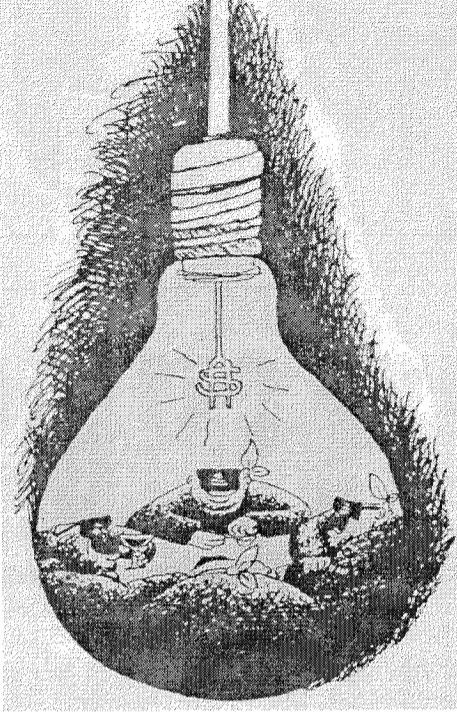
İşçilerin toplu sözleşme hakları, grev hakları sürekli olarak hükümetler ve askeri rejimler tarafından gaspedilmektedir. Bir çok ülkede bu haklar zaten yoktur. Devlet yönetimi ile yasadışı mafia çeteleri içiçe geçmiş durumdadır. Ülkeyi yöneten burjuvazi adına sivil faşist terör çeteleridir.

Sn. Durduran'ın Kıbrıs için istemekte olduğu burjuva hukuku dünyanın dörtte üçünde işte böyle uygulanmaktadır. Hatta Kuzey Kıbrıs geri kalmış ülke yönetimlerinin tipik bir örneği bile değildir. Türkiye, Pakistan, Arjantin, Şili, İran, Irak, Suudi Arabistan v.s. gibi ülkeler anlattığımız sivil faşist diktatörlüklerin tipik örnekleridir.

Kuzey Kıbrıs'ta yönetimin doğrudan Türk ordusunda olması ve bölgenin ateşkes durumunda bir sıcak çatışma alanı olması (Devamı Sayfa 9'da)

**ASKER BASTIRDI
GREV KALDIRILDI**

Elektrik Çalışanları Sendikası EL-SEN'in sendikal haklar için 15 Ekim 1996 tarihinde yürürlüğe koyduğu grev, Bakanlarkurulu kararı ile 3 ay ertelendi. Kıbrıs'ın Kuzeyinde çalışanların sendikal mücadelesine karşı acımasız davranan egemenler gerçek yüzlerini bir defa daha göstermişlerdir. Hatırlanacağı üzere geçtiğimiz aylarda Küçük Elektrik Santralının özelleştirilerek T.C.'li patronlara peşkeş çekilmesi gündeme gelmişti. Bu özelleştirme çabalarının başını T.C. Büyükelçisi çekmişti. Çalışanların haklı tepkisi üzerine soğutulan konu yeniden gündeme sokuldu. Elektrik Çalışanlarının ekonomik ve sosyal haklarını gaspetme

alışkanlığını sürdürenlere karşı, sendika grev kararı aldı. Bakanlarkurulu apar topar toplanarak grevi 3 ay erteledi.

Grev'in ertelenmesinin nedeni olarak "en doğru" tesbiti Halkın Sesi Gazetesini yaptı. "ASKER BASTIRDI, GREV KALDIRILDI." Tıpkı MENAR grevinde olduğu gibi işçi eylemlerine hangi güç odaklarının müdahale ettiği artık tüm çıplaklığı ile ortadadır. EL-SEN Başkanı Kubilay Özkıraç: "Güvenlik Kuvvetleri ile çalışanların yüzyüze gelmesini önlemek için eylemi kaldırdık" dedi. Bu beyanat da olayın boyutunu ortaya koymaya yeter.

Baskı ve sindirme politikaları artarak sürdükçe çalışanların sorunları daha da artacaktır. Sendikaların bu saldırılara karşı birlikte hareket etmesi kaçınılmazdır.

ÇAĞ-SEN 2. GENEL KURULU YAPILDI

ÇAĞ-SEN olarak bilinen Devlet Çalışanları Sendikası 2. Olağan Genel Kurulu 19 Ekim Cumartesi günü Koop-Sen Lokalinde gerçekleştirildi.

Çağ-Sen genel başkanı Levent Dirençay'ın açış konuşması ile başlayan genel kurul, divanın oluşumundan sonra genel başkanın konuşması ile devam etti. Daha sonra konuk konuşmacılar EL-SEN Başkanı Kubilay Özkıraç, KTÖS genel Sekreteri Cemal Özyiğit ve Toplumsal Varlık Hareketi adına Barış Burcu genel kurula hitap ettiler. Kubilay Özkıraç elektrik grevi ile ilgili bilgi verdikten sonra, grevin sona erdirilmesi konusunda tek gerçek tanımlamayı Halkın Sesi gazetesinin yaptığını söyleyerek gazetenin manşetini okudu: "ASKER BASTIRDI GREV KALDIRILDI."

Özkıraç ayrıca, hakim güçlerin özelleştirme saldırıları karşısında sendikaların birlikte mücadelesinin gerekliliğini vurguladı.

İkinci konuşmayı yapan C. Özyiğit ülke sorunlarının çözümü için adil bir andlaşmanın kaçınılmaz olduğuna değindi.

Son konuşmayı yapan Barış Burcu da özet olarak, sadece neyi istediğimizi değil, neleri istemediğimizi, nelere karşı olduğumuzu da söylememiz gerektiğini, bu anlamda ENOSIS ve TAKSİM'e; TAKSİM'e yol açacak her türlü girişime de karşı olduğumuzu haykırmamız gerektiğini vurguladı.

Konukların konuşmaları ardından, Faaliyet ve Mali rapor okunup oybirliği ile aklandı.

Tüyük değişikliklerinin de görüşülüp oylandığı genel kurul gündemine başkan ve organların seçimi ile devam edildi.

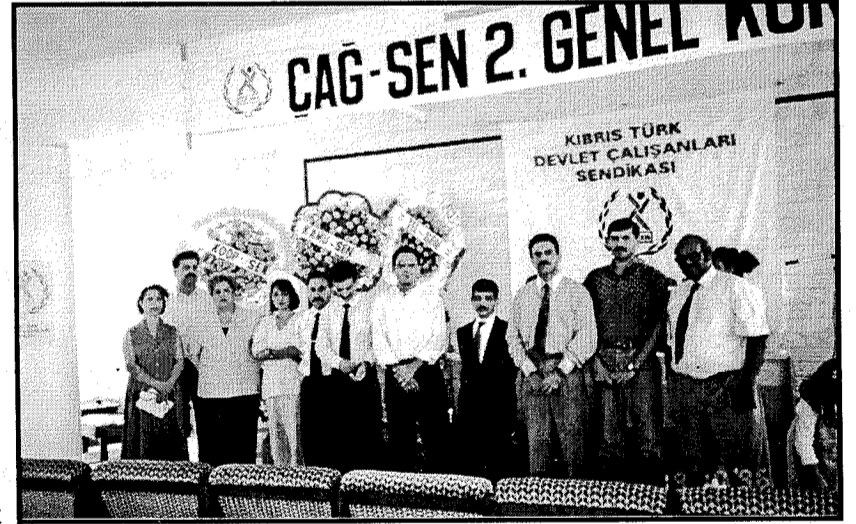
Yönetim Kuruluna şu kişiler seçilmiştir: Levent Dirençay (Başkan), Cemaliye Volkan (Genel Sekreter), Memduh Çeto (İç Örgütler Genel Sekreter Yardımcısı), Erdiç Selasiye (Dış Örgütler Genel Sekreter Yardımcısı), Erkan Ertalu (Mali İşler Sekreteri), Eren Kayalar (Örgütlenme Sekreteri), Tayfun Özdeğer (Eğitim Sekreteri), Tijen Zeybek (Ekonomi Sekreteri), Taner Şeref (İnsan Hakları Sekreteri), Nurettin Özer (Üye Sorunları Sekreteri), Gülsade Soykök (Sosyal İşler Sekreteri).

Aralarda gönderilen mesajların okunduğu genel kurul dilek ve temennilerle sona erdi.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek ve Sosyalist Kıbrıs Hareketi adına gönderilen mesajı altta yayınlıyoruz:

"ÇAĞ-SEN 2. Olağan Genel Kurulu Divan Başkanlığına;

Ülkemizde kamu kesiminde örgütlü bulunan ÇAĞ-SEN'in emek ve demokrasi mücadelesinde aldığı mesafeleri ilgiyle takip etmekteyiz. En büyük işveren konumunda olan devletin yasa, toplu sözleşme tanımaz tavır neticesinde emeğe yaptığı saldırılar gün geçtikçe artmaktadır. Kendi sorumluluk ve yükümlülüklerini yerine getirmeyen devlet grev yasaklamayla, eylem kırmayla sonuç alacağını sanmaktadır. Emeğe yapılan bu saldırıları geriletmenin tek

yolu emeğin örgütlerinin birlikte karşı duruşu ile mümkündür.

Son aylarda ülkemizde tırmandırılan arabölge olayları ve Kuzey Kıbrıs'ta estirilen terör havası çalışanların geleceğini tehdit etmektedir. Kıbrıs'ta varolan bölünmüşlük ve bundan yarar umanlar saldırılarını artırmaktadırlar. İki toplumu bir birine düşman ederek, bir birine kırdırarak emperyalizm adaya iyice yerleşmiştir. Son aylarda arabölge olaylarını tezgahlayarak güvensizliği daha da artırma çabasındadırlar. Kıbrıslılara (SİZ BİRARADA YAŞAYAMAZSINIZ, ADA BÖLÜNSÜN. BU BÖLÜNÜŞLÜK YASALLAŞSIN.) mesajı verilmektedir.

Emperyalistlere ve yerli işbirlikçilere karşı emekçilerin anti-emperyalist birliği ve mücadelesi artık kaçınılmazdır. Emeğin özgürleşmesi, barış, demokrasi Kıbrıs Emekçilerinin ortak mücadelesi ile olanaklıdır.

ÇAĞ-SEN'in bu mücadelede yerini layıkıyla alacağına inanır, 2. Olağan Genel Kurulunuzun başarılı geçmesini yürekten arzuluyoruz.

KIBRIS SOSYALİST GERÇEK YAZI KURULU
SOSYALİST KIBRIS HAREKETİ

VATANDAŞLIK PEYNİR-EKMEK GİBİ DAĞITILYOR

Son iki buçuk yılda Kuzey Kıbrıs hükümetleri 6 bin yeni vatandaşlık onayladı. Ülkenin insanların gruplar halinde başka ülkelere göç ederken başta TC olmak üzere yeni vatandaşlıklar kabul ediyor. Ülke burjuvalarının örgütlerinin sözcüleri bile bu büyük Kıbrıslı Türk göçüne parmak basarak 20 bin Kıbrıslı Türk'ün göç ettiğinden söz etmektedirler. Bu rakam söz edilenin çok üstünde olduğu kesindir. Demokrafik yapının hızla değiştiği ülkemizde yeni gelenlerin resmi siyasetin hizmetinde ne kontrolünde olduğu gerçeği ortadadır. (İstisnalar kaydeyi bozmaz). TC-Denktaş ittifakının resmi politikası haline getirilen bu uygulamalar ülkede huzur bırakmadı. Bunu görmek için yerel basına gündelik

İşte çiçeği burnunda K.K.T.C vatandaşlarına iki örnek: İstanbul eski Valisi **Hayri Kozakçioğlu** ve Genel Kurmay Başkanı Orgeneral **İsmail Hakkı Karadayı**.

göz atmak yeter. Tabii bu nüfus ithali ile birlikte TC'den "doğal" olarak örgütlü faşist teşkilatlar da ülkemize getirildi. Bu

teşkilatlar her düzeyde ülkesi için çırpınan Kıbrıs Türk emekçilerinin önüne set çekme gayretindedirler. Ara bölge eylemlerinde bu ithal örgütlerin rolü herkesçe bilinmektedir.

Bu nüfus aktarma ve demokrafik yapının hızla değişimini gösterebilmek için resmi rakamlar ve isimler yeterlidir. Aşağıda son iki buçuk yılda vatandaşlık verilen birtakım TC'li "yetkili" kişiler görülmektedir.

1. TC Milletvekili Hayri Kozakçioğlu
2. TC Milletvekili İsmail Köse
3. TC Milletvekili Şükrü Ekrem
4. TC Milletvekili Bekir Sami Dağ
5. TC Genel Kurmay Başkanı Orgeneral İsmail Hakkı Karadayı

" BÜYÜK EKİM DEVRİMİ

YOLUMUZU AYDINLATIYOR

(Birinci Sayfadan Devam)

"Yeni Dünya Düzeni" ile birlikte, emperyalistler arası paylaşım ve hegemonya savaşı tırmanışa geçmiştir. Soveyetler Birliği "tehlikesi"nin kalkması, ABD, Alman, Japon, Fransız, İngiliz, ve diğer AB emperyalistleri arasındaki çelişkileri ve çıkar dalaşını su yüzüne çıkarmıştır. Bu tırmanış kendini yerel ve bölgesel emperyalist haksız savaşlar olarak göstermektedir. Avrupa'nın ortasında Bosna savaşı ve Balkan gerginliği, Körfez savaşı, Çeçen-Rus, Azeri-Ermeni, Filistin-İsrail, savaşları ve çekişmeleri, Afganistan, Orta Afrika ülkelerinde bitmek bilmeyen iç savaşlar ve etnik savaşlar vs. şeklinde kendini göstermektedir. Bu tırmanış, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin halklarına kan, gözyaşı, açlık, göç, ve ölümden başka birşey vermemektedir. Bu savaşlar emperyalizm varolduğu sürece daha kanlı, daha yıkıcı olarak artarak devam edecektir. Çünkü dünyanın kaynakları tükenmekte dolayısıyla paylaşım rekabeti kızışmakta, aşırı üretim nedeniyle kapitalist-emperyalist sistem ekonomik bunalımlara sürüklenmektedir. Bu bunalımların ve hegemonya dalaşının sonucu savaştır.

Emperyalist sistem, metropol ülkeler dahil, tüm dünyada büyük bir işsizlik, yoksulluk ve açlık yaratmıştır. Yüzmilyonlarca insan açlık sınırında yaşamakta, milyonlarca her yıl açlıktan ölmektedir. Dünya tüm insanları doyuracak kaynaklara ve üretime sahiptir. Ancak emperyalistlerin denetiminde olan bu kaynaklar hiçbir zaman insanlık için kullanılmazlar;

sadece emperyalist sistemin devamı için, kâr için kullanılırlar. Milyonlarca insan emperyalist sistemin yaşaması için açlıktan ölmeye mahkum edilmektedir.

Emperyalistler bir taraftan savaş kışkırtıcılığı yaparken diğer taraftan sözde "barış" için savaşan taraflara müdahale etmektedirler. Ancak bu iki yüzlü "barış politikaları" da dünya emekçi halklarının gözünde teşir olmuştur. Emperyalistler Bosna'da NATO askeri gücüyle "barış" sağlamaya çalışmaktadırlar! Filistin'de geçtiğimiz ay yüze yakın Filistinli'nin hayatını yitirdiği savaştan sonra sözde "barış" tan iz bile kalmamıştı.

Emperyalistler tüm yıkıcı saldırılarına rağmen, sosyalizmin güçlerini yok edemezler. Kapitalist-emperyalist sistem varlığını sürdürdükçe kendi yıkımını gerçekleştirerek olan sosyalist güçleri daha da geliştirerek besleyecektir. Dünyanın birçok yerinde ezilen halklar emperyalizme karşı kurtuluş mücadelesi vermektedirler. Avrupa'da Almanya, Fransa gibi metropol ülkelerde geniş işçi eylemleri yaygınlaşmaktadır. Emperyalist burjuvazinin yolsuzlukları, ahlâksızlıkları, yozluğu hergün halkların gözünde daha fazla teşir olmaktadır.

Şartlar Büyük Ekim Devrimi öncesi şartlardan farklı değildir. Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Emperyalizmin yarattığı sorunlar, emperyalizmin devrimler sonucunda ortadan kalkmasıyla yok olacaktır. İnsanlığı emperyalizmden ve onun yıkımından Ekim Devrimleri kurtaracaktır. Dünya halklarına barış ve özgürlük Ekim Devrimleri sonucunda

gelecektir.

Ülkemiz Kıbrıs'ta da durum farklı değildir. Anglo-Amerikan emperyalistlerinin Ada üzerinde oynadıkları oyunlar sonucunda Kıbrıs halkı etnik ve coğrafi temelde ikiye bölünmüştür. Bu bölünmüşlük, son aylarda yaratılan gerginlikler sayesinde kalcılaştırmaya çalışılmaktadır. Kuzey Kıbrıs Türkiye egemenlerinin yönetimi altındadır. Emekçi halk büyük bir ekonomik bunalıma itilmiştir. Enflasyon, hergün artan fiyatlar, işsizlik ve yoksulluk, anti-demokratik yönetim halkı göçe zorlamaktadır. Emperyalistlerin Kıbrıs Sorunu'na getirdikleri çözüm önerileri bugünkü statükoda köklü değişiklikler öngörmüyor. Yani emperyalist bir çözüm bugünkü de-facto durumun yasallaşmasından başka birşey olmayacaktır. Ne bugün önerilen "federasyon" ne de Avrupa Birliği üyeliği Kıbrıs emekçi halkı'nın bugün olduğu gibi sömürülmesini, ezilmesini, kendi ülkesinde horlanmasını ve hatta yeniden etnik çatışmalara sürüklenmesini önlemeyecektir. Emperyalistler ve onların yerli uşakları Ada'dan kesin olarak atılmadıkça Kıbrıs halkı gerçek barışa kavuşamaz. Bunun yolu da Kıbrıs'ta bir Ekim Devrimi gerçekleştirmektir. Kurtuluşun başka yolu yoktur.

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ'NİN YAKTIĞI IŞIK, KURTULUŞ, ÖZGÜRLÜK VE BARIŞ MÜCADELESİNDE YOLUMUZU AYDINLATAKTIK.

KIBRIS'TAN KISA-KISA

MENAR EYLEMİ 8. AYINI DOLDURDU

Bilindiği gibi Asil Nadir'in İhtiyat Sandığına olan borçlarına karşılık bu narenciye paketeleme tesisleri İhtiyat Sandığı'na geçmişti. DP-CTP Hükümeti bu tesisleri Menar şirketine kiralamıştı. T.C'li Menar şirketinin gerek sermayesi, gerekse teminatlarının yetersiz olduğu ortaya konmuştu. İşçinin kesintileri ile kurulan İhtiyat Sandığı işçinin malını Menar'a vererek işçilerin sokağa atılmasını sağlamıştı. 1996 Şubat sonu ve Mart başı Menar tesislerinde T.C'li patronlarla-Devlet Güçlerinin işçilere saldırısını unutmak mümkün değildir. Grev kırılmış kaçak işçiler fabrikaya girmişti.

Nitekim o dönemde Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesi Menar patronunun İhtiyat Sandığına verdiği ödeme çekinin karşılıksız olduğunu duyurmuştu. Olayı örtbas eden DP-CTP hükümeti patronun yanında saf tutmuşlardır. Bu olaydan 8 ay sonra İhtiyat Sandığı Menar'la olan sözleşmesini "sözleşme hükümlerine uymadığı" gerekçesi ile fesh etti. CTP "kazığı" ise Menar işçilerinin yanına kaldı.

Fakat Tarım-Sen'li işçiler kararlı 8 aydır. Kurdukları grev çadırında direnişlerini sürdürüyorlar. 8 aydır süren bu direniş CTP kodamanlarının yüzüne gün gün, saat saat iniyor.

DEVLET ASIL'E KIYAK ÇEKMEYE DEVAM EDİYOR

Ülkeyi "kalkındırma" gayesi için kurulan Kalkınma Bankası Asil Nadir'i ve Asil Nadir'leri "kalkındırmaya" devam ediyor.

Ülkede devlete büyük borç takan Asil Nadir yine devletin şevkatli kollarında palazlanmaya başlıyor. Turizm Teşvik Kredisi adı altında Asil'e 47 Milyarlık teşvik kredisi verildi.

İşçiye, memura on aydır geriye dönük yasal alacaklarını "kaynak yok" gerekçesi ile vermeyen devlet, patronlara bol keseden "avanta" dağıtıyor.

Asil'e verilen kredinin teminatı olarak gösterilen Crystal Cove Otel basında çıkan iddialara göre halen devletin malı durumundadır. Asil'in devletin malını devlete göstererek kredi alması ayrı bir trajedi-komik yön olarak ortaya çıkmaktadır.

Atilla Sav: İz Üzerindeyiz

Polis Genel Müdürü Atilla Sav Kutlu Adalı cinayetinde gelişme olduğunu, iz üstünde olduklarını, dosyayı titizlikle takip ettiklerini belirtti.

Hatırlanacağı gibi geçtiğimiz ay eski avukat Sn. Denktaş mesleği gereği konuyu "incelemiş" ve olaya noktayı koymuştu. "Kutlu Adalı'yı Rumlar öldürdü." Sn. Denktaş failleri bir ay önceden "bulmuştu".

Acaba basında da çıkan bir beyanattan Atilla Sav'ın haberi yok mu? Yoksa Kutlu Adalı'yı Yorgo mu, Spiro mu vurdu, araştırması mı yapılıyor? Geçen ay yayınladığımız faili meçhul saldırıların sorumlularının da Rumlar olduğunu duyarsanız hiç şaşmayın. Çünkü Atilla Sav onlarla da ilgili iz üstündedir.

KUTLU ADALILAR TÜKENMEZ Kİ.....

Bombalı saldırılar, cinayetler, cürümler, tehditler. Güvendeyiz, güvenliğimiz garanti altında. Sonra nutuklar ve şükranlar. Şükran sana kurtaran. Şükranlarımız kurbanlı. Kurbanlarımız törenlerle veriliyor. Törenleri uygun. TÖRE bir kurban daha sunuyor yaradana, ALLAH'ına, onu kurtaran o büyük güce...

Kıbrıslı Türkler kurtuluşun bilmen kaçmaz yılında garantili güvenliğini şükranlarla TÖRE'li törenlerle kutladılar. TÖRE'ye uygun olsun diye kurbanlara şükranlar sundular. Şükranlar tazelendi. Etkinlikler dizi dizi. Kurbanlar seçgin ve seçilmiş, TALİHSİZ: Kurban seçilir sonra da "TÖRE'lere uygun törenlerle biryerlere sanılır. Kurban verilmezden önce bir hoca çıkar verilecek kurbanı kutsar. Kurban kutsandıktan sonra kurban sahibi kurbanını seçer. Kurban seçildikten sonra CELLAT, yook, CERRAH; yook, KASAP (hah şimdi oldu) seni gidi talihsiz der. YA ALLAH YA BISMILLAH denir ve MP-5 adlı aletle kurban halledilir....

Biz Kıbrıslılara hep TÖRE'ler zorla sunulur. HOCA'lar seçkin. SEÇKİN hoca kurban sahibine, seçtiği kurbanı şöylece gösterir. Bizde TÖRE'dir, kurbanı kadı onar. Kadı'nın cübbesi karalıdır. Sonrada cübbesi kara kadı kurban KUTLU olsun der. Kara cübbeli kadının kutsadığı kurban artık KUTLU'dur. Kurban KUTLU'dur artık.

Diye kurbanlarla öder. Diyeti ödeyen kurban, insandır. Canla ödenen diyetse makbul olanıdır.

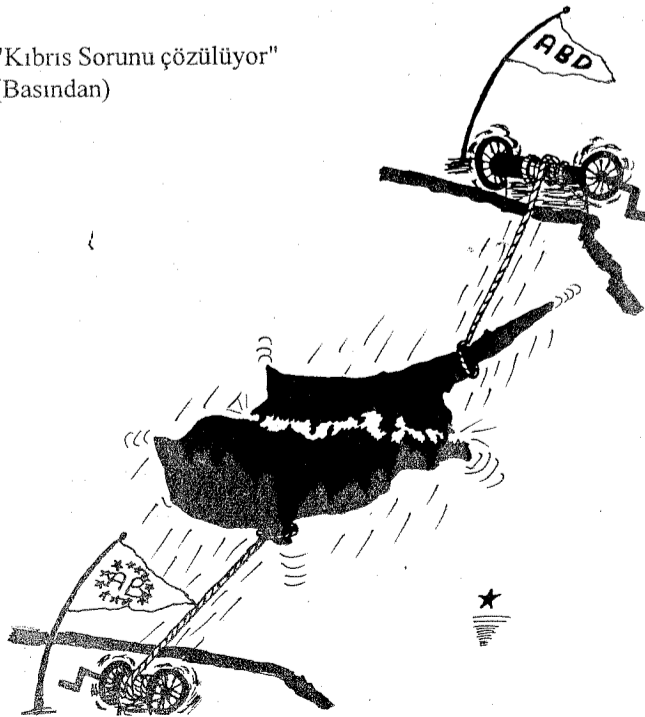
Ömer Seyfettin bir öyküsünde konu yapmıştı diyeti. KURTARILMIŞLIĞIN diyetini. Öykü kahramanı, kurtarıcı tarafından kurtarılmış. Kurtarıcıdan kurtulmak için de kolunu diyet olarak vermiş, sonra kurtulmuş...

Biz ADALI'yız. Ada dört bir yanı DENİZ olana. DENİZ coşkudur. DENİZ sevdadır. Sansuzdur. Sevgidir. DENİZ. Özgürdür. DENİZLER tükenmez sonra. Bak işte DENİZLERİ tüketemediler. Kan akıttılar da. DENİZ yine DENİZDİR:...

Biz ADALI'yız. Dört bir yanı DENİZ... Dört bir yanı DENİZ olana ADA denir. ADALIDIR. Orda yaşayan insan. ADALI cesurdur, mücadelecidir. DENİZDEN öğrendi korkmamayı. DENİZDEN öğrendi büyük DALGALARA karşı mücadeleyi. DENİZLER tükenmedi. DENİZLERİ tüketemedikleri gibi ADALILARI da tüketemediler. Onun içindir ki KUTLU'dur ADALI'lar. KUTLU ADALI'lar tükenmez ki.....

HAMZA IRKAD

"Kıbrıs Sorunu çözülüyor"
(Basından)

AFRİKALI ÇOCUĞA

Önünde gitmek yok
Geride kalmayacağım
Senden

Siyah bakan
Gözlerinin yaşları
Gözlerimden akıyor.
Afrikalı çocuk
Sen açken
Ben tok olamam
Sen özgür değilken
Dikenli teller üzerinde
hissediyorum kendimi
Koklayamadığın
Gülün dikenini
Kalbimde hissediyorum.
Seni seviyorum
Kara çocuk.
Esmer çocuk
Afrikanın güzeli
Esmer de olsun
Beyaz da olsun
Sarıda
Seviyorum seni
Önünde gitmek yok
Geride kalmayacağım senden
GÖKÇE G.

Başyazı...

(1. sayfa'dan devam)

Rum, Kıbrıs'ın kuzeyi ile güneyini ayıran ara bölgede vurularak öldürüldü. Anglo-Amerikan emperyalistlerinin ve onların yerli uşaklarının Ada'yı kesin olarak ikiye bölmek için son aylarda tırmandırdıkları etnik gerginlik sistemleştirilmiştir. Bunun sonucunda, coğrafi ve etnik temelde sınırlarla bölünmüş bir Kıbrıs'ı "çözüm" olarak Kıbrıs halkına empoze edeceklerdir.

**

Geçtiğimiz hafta, Kuzey Kıbrıs'ta işçi-emekçi haklarına yapılan faşist saldırılardan biri daha yaşandı. Elektrik Kurumu çalışanlarının toplu sözleşmeden kaynaklanan haklarını almak için, baskılara rağmen, başlattıkları grev egemenlerin hükümeti tarafından yasaklandı. Egemenler, Elektrik Kurumu'nu, santral ve tesislerini T.C.'li firmalara peşkeş çekmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Kurum çalışanlarının haklarını gasbediyorlar, çalışanları greve zorluyorlar, ardından da siyasi partileri ve basın-yayın organları vasıtasıyla Kurum ve kurum çalışanlarının aleyhine kamuoyu yaratmaya çalışıyorlar. Bu çabalar açıktır ki, "özelleştirme" adı altında Kurum'u T.C. sermayesine peşkeş çekmenin alt-yapı hazırlığıdır.

Emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının Kıbrıs halkı ve işçi sınıfı üzerinde uyguladıkları gerek sınıfsal, gerekse etnik baskı ve terör, emperyalistler ve uşakları Ada'dan kesin olarak atılmadıkları sürece durmayacaktır. Bunları Ada'dan atmanın yolu da Büyük Ekim Devrimi'nin aydınlatığı devrim yoludur.

KIBRISTA
SOSYALİST
gerçek

İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN
GAZETESİDİR

OKU - OKUT

ELEŞTİR

KATKI YAP

FİLİSTİN ÇIKMAZI

ADALET OLMADAN BARIŞ OLMAZ

Eylül ayı sonunda Filistinliler ve İsrail arasında 1967 savaşından bu yana yer alan en kanlı savaşlar yaşandı. Katledilen İsrail Başbakanı Yitzak Rabin ile Filistin Devlet Başkanı Yaser Arafat'ın Beyaz Saray bahçesinde gazetecilere poz vererek ilan ettikleri "barışın" tam üçüncü yılında kan gövdeyi götürdü.

Arafat ve Rabin arasındaki barış iki denk güç arasında imzalanmış bir barış

Papa'nın rızası olmadan Vatikan Sarayının altından tünel açmaya benzer. Netanyahu tüneli açmaktaki gerçek niyetini şu sözlerle ifade ediyordu. "O, bizim Kudüs üzerindeki egemenliğimizin ifadesidir." İsrail'in bu provakatif eylemine karşı giderek büyüyen protestoları bastırmak için İsrail ordusu havadan helikopterlerle ve karadan da tanklar ve ağır silahlarla göstericilere saldırdı. Hemşerilerinin gözleri önünde

düşünce ve Yahudiler için güvenli bir vatan fikri Yahudi azınlıkları arasında taraftar bulmaya ve yayılmaya başladı.

2. Dünya Savaşından sonra ABD emperyalizminin önderliğindeki batılı emperyalist güçler, daha önce kayıtsız kaldıkları "Yahudi sorununu" Filistin'de Yahudilerle bir vatan yaratmak yolu ile çözmeyi kararlaştırdılar. O zamanın Sovyetler Birliği yönetimi de İngiliz kolonisi olan bir toprağın özerkleşmesini, Yahudiler'e karşı uygulanan soykırımı göze alarak sempati ile karşıladı. Böyle bir çözüm hem Yahudiler hem de Yahudi olmayan halkların çoğunluğuna akla uygun bulundu. Yeni bir soykırımı girişimine karşı güvence olarak görüldü. Fakat bu çözümün bedelini ödemek Filistin halkına düştü. 1947 yılında BM bir taksim planı yaparak nüfusun yüzde otuzuna toprağın da sadece yüzde altısına sahip olan Yahudilere Filistin toprağının yüzde ellibeşini verdi. Fakat bu siyonist liderlere yetmedi. Patlayan savaşta Yahudiler Filistin topraklarının yüzde seksenini ele geçirdiler. Bir milyon Filistinli Arap göçmen oldu.

O gün bu gündür süre gelen Filistin-İsrail sorununun temeli böylece atılmış oldu.

1948 yılında göçmen olan Filistinlilerin çocukları Gazze, Lübnan ve Ürdündeki kamplarda Yaser Arafat liderliğindeki FKÖ'nün savaşçıları oldular. 1962 yılında işgal edilen topraklarda yaşayan Filistinlilerin çocukları 1980'li yılların sonlarına doğru başlayan İntifada ayaklanmasının militanları oldular.

Rusya, Doğu Avrupa, Arap Ülkeleri ve Kuzey Afrika'da yaşayan binlerce Yahudi saldırı ve intikam eylemlerinden korkarak dalga dalga İsrail'e göç edip yerleştiler. Fakat İsrail de kendilerini güvence altında hissedemediler. Tam tersine İsrail'in zalim militer, ırkçı bir ülke olduğunu ve Yahudiler için yaşanabilecek

ülkelerin en tehlikelisi olduğunu gördüler.

İşte bu gerçek İsrail Başbakanı Rabin'i 3 yıl önce FKÖ ile bir barış antlaşması yapmaya zorladı. Bu "barış" a zorlayan diğer gerçek de Irak'a karşı ABD'nin bölgedeki çıkarlarının dayattığı ittifakın gerekliliği idi.

İsrail'deki politik üst yapının bir kesimi İsrail'in gelişebilmesi için en uygun ortamın Arab komşuları arasında kendisine kabul edilebilir bir yer bulmak olduğuna inanmaya başladılar. Bu tavır aşırı sağ tarafından "Siyonizme ihanet" olarak nitelendirildi. Başbakan Yitzhak Rabin'i ihanetle suçladılar. Bu konuda o kadar ileri gittiler ki Rabin'in suikastına yol açan koşulları hazırladılar.

Mayıs 1996'da İsrail Sağ kılıpayı ile seçimi kazandı. Netanyahu başbakan oldu ve Amerikan "barışını" sabote etmek üzerine kurduğu politikasını hayata geçirdi.

Netanyahu aslında çatışmaları hızlandırmaktan başka bir rol oynamadı. Çünkü seçimlerden önceki işçi partisi hükümeti döneminde de Amerikan "barışı" İsrail-Filistin çatışmasına son vermeyi başaramamıştı.

İSRAİL GERÇEĞİ, BİR KEZ DAHA KANITLAMAKTADIR Kİ, SÖMÜRGEÇİLER TARAFINDAN , BAŞKALARININ ÇALINMIŞ TOPRAKLARI ÜZERİNDE KURULAN VE EMPERYALİST GÜÇLERİN BESLEMESİ OLARAK VAROLABİLEN BİR ÜLKEDE BARIŞ OLMAMAZ.

Bölgede Batılı emperyalist güçlerin çoban köpekliğini yapmanın bedeli savaşır.

Hem Arabları hem de Yahudileri saran bu kabustan kurtulmanın tek bir yolu vardır. Tüm Filistin toprakları üzerinde yaşayan halkları kavrayan, demokratik, laik, üniter ve Sosyalist bir Filistin Devleti.

değildi. Ulaşılan anlaşmanın Filistin halkına eski Güney Afrikadaki Apartheid (ırk ayrımı) rejiminin siyah halka tanıdığı haklardan daha fazla haklar tanıdığı söyleyebilmek güçtür. Gazze Şeridi ve Batı Şeria İsrail'in ekonomik, politik ve askeri hakimiyetinden kurtulamamıştı. Fakat İsrail Başbakanı Netanyahu ve onun aşırı sağcı Likut partisi için bunlar bile fazlaydı. Likut tüm Filistinlilerin genişletilmiş bir İsrail Devletinin dışına "transfer" edilmesini istiyor. Böyle bir uygulamanın gerçek niteliği ırkçı, etnik temizlik ya da soykırımdan başka birşey değildir.

Netanyahu'nun başbakan olarak ilk 100 günlük icraatı Arafat'ın Filistin özerk yönetimini yalnzılığa itme Gazze Şeridi ve Batı Şeria'ya ekonomik ambargo uygulama ve Filistin halkına açlığa mahkum etme girişimlerine tanık oldu. Bu arada İsrail Kudüs'ü açıkça ilhak etme politikasını daha da ileri götürdü. Şehrin tümünün yahudi yerleşim merkezleriyle kuşatılması planı çerçevesindeki inşaatlar devam ettirildi. Ağustos ayında İsrail makamları Arafat'ı Kudüs'deki üç bürosunu kapatmaya zorladı. Daha sonra yaşlı ve sakat Filistinliler rehabilitasyon merkezi İsrail hükümeti tarafından kapatıldı. "Barış" antlaşması ile dondurulan Batı Şeria'daki Yahudi yerleşim merkezlerinin genişletilmesi projesi yeniden canlandırıldı. Ramallah dışında 900 yeni ev inşa edileceği duyuruldu. Ayrıca yine "barış" antlaşmasına göre Hebron kasabasından çekilmesi gereken İsrail ordusunun geri çekilmeyeceği açıklandı.

"Barış" antlaşmasının sistemli bir şekilde ihlali sürerken Kudüs'te İslamın, Hıristiyanlığın ve yahudilerin en kutsal mabetlerinin bulunduğu Kudüs'ün "temple mount" Mabet tepesinin altından tüm itirazlara rağmen tünel açılışı bardağı taşıran damla oldu. İsrail'in bu tavır sadece Filistinliler değil, Mısır gibi sadık bir ABD müttefiki ve İsrail dostu ülke dahil, tüm Arap ülkelerinde öfke uyandırdı. Çünkü böyle bir tünel İtalya'da,

kurulmasına dayanmayan Filistin polisinin müdahalesi ile olaylar daha da karıştı. 59 Filistinli ve 14 İsraili öldü. 1500 Filistinli yaralandı. Bütün dünyanın tepkilerine rağmen, ABD Ortadoğudaki bu sadık uşağına toz kondurmadı. Clinton saldırganlığından dolayı İsrail'i suçlamayı reddetti. Birleşmiş Milletler Örgütünden de İsrail'i kınayan bir karar çıkmasını engelledi.

ORTADOĞU'DA BUNCA KAN NİYE? ARAPLAR İLE YAHUDİLER BİRLİKTE YAŞAYAMAZ MI?

Ortadoğu'da bu son çatışma, yukarıdaki soruyu bir kez daha Dünya kamuoyunun gündemine getirdi. Çatışmaların kökeni Filistin'de sadece Yahudilerden oluşan bir devlet kurma girişiminde yatmaktadır.

İkinci Dünya savaşı sırasında önce siyonistlerin bir İsrail devleti yaratma düşüncesi Yahudiler arasında pek destek bulmamıştı. Siyonistlerin taleplerini "Ülkesiz bir halk için, halksız bir ülke" şiarı ile haklı göstermeye çalışıyorlardı. Fakat Filistin Siyonistlerin iddia ettiği gibi "halksız bir ülke" değildi. Yahudilerin ise ezici çoğunluğu Filistin'de değil Doğu Avrupa ülkelerinde yaşıyordu.

2000 yıldan uzun bir süre Filistin'deki küçük Yahudi azınlığı Araplarla uyum içinde yaşadı. Fakat Siyonistler İngiliz Sömürgesi olan Filistin'de Araplardan toprak satın alarak Arap çiftçileri buralardan uzaklaştırmaya başladılar. Bununla beraber Araplara karşı sistemli bir ırk ayrımı politikası uygulayarak zorla ayrı bir Yahudi pazarı oluşturmaya başladılar. Bunu yaparken başından beri bölgeyi sömürgeleştirdiklerinin bilincinde hareket ettiler. Araplar İngiliz Koloni idaresine karşı bağımsızlık talep etmeye başladıkça, siyonistler İngiliz sömürgecilerin hizmetine girdiler.

İkinci Dünya Savaşı ile birlikte Hitler Faşizminin Yahudilere karşı uyguladığı soykırımı politikasının da etkisi ile siyonist

EMPERYALİST SÖMÜRÜ DÜNYA'YI AÇLIĞA MAHKUM ETTİ

Her yıl 16 Ekim'de "kutlanan" Dünya Gıda Günü'nün acı gerçeği tüm çıplaklığıyla ortadadır. Bugün 1 Milyar Dünyalı açlık sınırında yaşamaktadır. Büyük çoğunluğu Afrika Kıta'sında ve diğer 3. Dünya ülkelerinde yaşayan yoksulluk sınırındaki insanlar açlıktan, salgın hastalıklardan sürekli kırılmaktadır.

Bir yanda üretim fazlası gıdalar çöpe giderken, öteki yanda açlıktan ölen insanlar görülmektedir. Bu kapitalist üretimin "ihtiyaca göre üretim yerine pazara göre üretim, yani tüketim ekonomisinin eseridir. Kar için üretilen metalar insanlığın insanca yaşama olanaklarını ellerinden almaktadır.

Açlığın ön plana çıktığı bu ülkelerde siyasal rejimler en gerici rejimlerdir. Savaş, talan ve soygunlar, kıt olan ülke ekonomilerini daha da

çıkmaza sokmaktadır. Günümüz Dünyasında açlığa bağlı olarak yılda 15 Milyon, günde 41 Bin, 2 saniyede 1 çocuk ölmektedir. Aralarında Türkiye'nin de bulunduğu geri kalmış (geri bırakılmış) 105 ülkeden 55'inde yıllık gıda üretim artışı nüfus artışının gerisindedir. Birçok yetersiz beslenme yüzünden çocukların yüzde yirmisinde büyüme geriliği, 5-15'inde kemik bozukluğu görülmektedir. Yeni doğan çocukların onda biri bir yaşına gelmeden ölmektedirler.

Sonuç olarak Dünya'yı soyan, ülkeyi soyan bir avuç "yasal hırsız" burjuvanın Dünya insanlığına dayattığı bu sefil yaşam, ancak sosyalizmin "yeteneğe göre üretim, ihtiyaca göre bölüşüm" ilkesiyle savaşsız bir Dünya'da mümkündür.

Bu resmi Somali'de çeken gazeteci Kevin Carter, Afrika'da gördüklerinin ve yaşadıklarının etkisinde kalarak bir süre sonra intihar etmiştir.

LONDRA MEKTUBU

K. Bayrak.

DÜRÜSTLÜK

Burjuva siyasetçi göbeğini bile çatlatırsa dürüst bir siyasetçi olamaz. Gerçekleri işçi ve emekçi yığınlarından saklamak, onlara yalan söylemek burjuva siyasetin kaçınılmaz yol arkadaşlarıdır. Siz nerede duyduunuz biz sizi sömürmek istiyoruz, biz sizi aç bırakacağız, biz sizi göçe zorlayacağız, biz sizi savaşa sürüklemenin hazırlıklarını yapıyoruz, biz sizi cahil bırakmak zorundayız-gerçekleri öğrenirseniz bizi iki dakikada al aşağı edersiniz vb. diyen bir burjuva siyasetçisine? Hiç bir yerde.

Burjuva siyasetçiler dürüst siyasetçi olamazlar. Çünkü onların yapmak istedikleri toplumun çoğunluğunu oluşturan işçilerin, emekçilerin zararına kendi sınıflarının, toplumun bu ufak parçasının çıkarıdır. Bu şartlarda siyaset yapan adam için dürüstlük imkansızdır. Komünistler dürüst siyasetçilerdir. Ne yapmak istediklerini açıkça ilan ederler. Çünkü onların yapmak istedikleri toplumun çoğunluğunu oluşturan işçilerin ve emekçilerin çıkarıdır.

Komünist siyasetçi dürüst olmak zorundadır. Ne kadar çok dürüst ise o kadar çok kazanır. Gerçekleri ne kadar çok anlarsa ve dolayısıyla da işçi ve emekçilere gerçekleri aktarıp onları bu gerçekler çerçevesinde ne kadar çok örgütlerse o kadar çok doğru siyaset yapar yani o kadar çok dürüst davranır.

O Programını çizer. Böylece varılması gereken hedefi belirler. Buna dayanarak o hedefe en kısa yoldan varmak için gerekli olan stratejisini belirler, yani hangi sınıfın(ların) hangi sınıfı(ları) devirmesi gerektiğini, bunun için ne tür ittifaklar aranması gerektiğini belirler. Bu amaçla çalışmaya başladığında kullanacağı taktikler değişecektir. Bir taktik tavrı görünürde tam zıttı bir taktik tavra bile dönüşecektir. Ama hepside aynı amaca varmanın araçları olacaktır. Komünist kişi burjuvazinin oyununa gelip gerek taktiklerinde gerekse stratejisinde işçi sınıfını hedefine götüren bir yaklaşım değil, onu hedefinden uzaklaştıran bir tavrı sergilerse, yani toplumsal gerçeklikten uzaklaşırsa dürüstlüğü yitirir. Kaldı ki biz burada dar bir işçi gurubunun çıkarlarının savunulmasından, hatta bir ülkenin çıkarlarının savunulmasından bahsetmiyoruz. Bizi ilgilendiren dünya işçilerinin çıkarlarının savunulması, dünya işçilerinin hedeflerine ulaşmasında aşmadan ilerlenilmesidir. Başka türlü dürüst siyaset değildir, ihanettir.

Kıbrıs halkının gücüne, insan kanına susamış barbarlara karşı olan tüm kesimleri arasında işbirliğine ihtiyacı varken, gücüne, halkın yararına adımlar atılmasına zarar verenler dürüst değildir.

Biz dürüstçe ve açıkça koyarız görüşümüzü. Bunlardan biri de şudur: bizim propaganda ve ajitasyon özgürlüğümüze yasak koyan, kendini dev aynasında gören kişi ve örgütlerle, bizim işçi sınıfını örgütlememizi kolaylaştıran değil de zorlaştıran şartlar altında kimseyle ve hiç bir örgütle "güçbirliği" yapmayız. Biz siyasete soyundu isek işçileri örgütlemek için soyunduk. İşçi, köylü, esnaf, entellektüel tüm halkımızı baskı, sömürü, zulüm ve savaşlardan, yıkımdan kurtulmak için soyunduk. Önümüze engel değil, hedefimize gitmek için kullanabileceğimiz bir gücüne ihtiyacı istiyoruz.

Güçbirliği ancak ve ancak bu birliğe katılan örgütler bu birlikte kendileri için bir çıkar görüyorlarsa mümkündür. Bunun için bu birliğe katılan tüm örgütlerin ortak bir hedefi olmalıdır.

Kıbrıs halkının kanına susamış barbarlar bu ortak hedefidir. Güçbirliği bunlara karşı oluşturulmalıdır. Güçbirliğine katılan kişi ve örgütlere propaganda-ajitasyon vb. yasakları koyarak bu nasıl mümkün olur? Olmaz. Bu yasakları koyanlar şunu ilan ediyorlar: Biz bu barbarlara karşı birleştirilebilecek tüm güçlerin birleşmesini istemiyoruz. Ama bunu açıkça ilan etmiyorlar. Nasıl ilan ediyorlar? Dürüstlük dersi vererek.

Biz gücüne, bu gücüne, gücüne edeceğimiz örgütlerin hedeflerine gitmelerinde onlara yardımcı olduğu oranda mümkün olduğunu biliriz. Siyasetin ABC'sinden haberi olan herkes bilir bunu. Bu yönde her türlü tavizi veririz. Ama hiç kimse, hiç bir örgüt yok olmak için gücüne istemez. Dolayısıyla, kimse propaganda-ajitasyon özgürlüğünden taviz veremez. Biz bunu kimseden istemeyiz. Kimse müttefikleri gibi olmak için gücüne aramaz. Herkes gelişmek, kendi hedefleri çerçevesinde ortak düşmana vurmak için gücüne arar. Biz kendi görüşümüzü yayamıyacak ve buna rağmen gücüne ayaklarında size uyacak, bunun sonucu bizim de sizin gibi olmamız olur.

Sen bu basit olguları bilmezden gel. Bilmezden gelerek bizim propaganda-ajitasyon özgürlüğümüzü ortadan kaldır. Böylece gücüne imkansız kıl. Böylece ortak düşmanı koru. Veya ortak düşman sanılan güçlerin senin düşmanın olmadığını halka ilan edeceğine tut bize dürüstlük dersi ver.

Neresinde bunun dürüstlük?

Biz enayi değiliz. Siz enayi değilsiniz. Kimse enayi değil. Siyaset bu. Dürüstlük yaftası altında bizi kendileri gibi yapmak istiyorlar.

Bizim için dürüstlük bizi hedefimize götüren adımlar atmaktır. Bu yönde yaptığımız her şey eğer değerlendirmelerimiz doğru ise dürüstlüğü dik alasıdır. Bazı siyaset kurtları, bu ihtiyaçları ise bizi kendi yönlerine çekmek için dürüstlük edebiyatı yapıyorlar. Dürüst davranmıyorlar. Başarmak istedikleri sonuçları açıkça ilan etmiyorlar. Böylece, en azından siyasi bilgisi kısıtlı kardeşlerimizin dürüstlük edebiyatıyla kafalarını karıştırıyorlar. Başarmak istediği emellerini dürüstlük edebiyatı altında saklayarak ileriye süren bir siyasetçi kadar namussuz bir siyasetçi az bulunur.

Bizim için gücüne her türlü siyasetçiyle mümkündür. Biz dürüstüz ve dürüst ve açık davranırız. Müttefiklerimizden bizim dürüstlük ve açıklığımızın yanına varacak kadar bile bir dürüstlük ve açıklık bekleyecek kadar da enayi değiliz. Biz de biliriz biraz siyaset ve çeşitli siyasi güçlerin yapılarını ve karakterlerini.

Dürüst değil, dünyanın en namussuz siyasetçisi olunuz. Önemli değil. O bizim sorunumuz. Önemli olan ortak düşmana vurmak. Bu da propaganda vb. konularda özgürlük talep eder. Yürüyüş mü yapıyorsunuz? Bize propaganda vs. yi yasaklama. Bize bunun için imkan hazırla, bunun için imkan ver. Bak "Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek"e ve onun gibi yap. Yoksa gücüne imkansızlaştırırsın. Yani hiçte Kıbrıs halkının yararına olmayan bir iş yaparsın. Ondan sonraki dürüstlük ise işin palavrasıdır.

Dürüstlük.

Hiç önemli değil baylar. Biz sizden dürüstlük, açıklık vb. beklemiyoruz. O sizin sorununuz. Biz sizden gücüne mümkün kılmak için gerekli asgari minimum şartları yerine getirmenizi bekliyoruz. Bunun birinci şartı Kıbrıs Halkının düşmanları konusundaki görüşlerinizi bilmekten geçer. Tüm düşmanlar konusunda anlaşamıyorsak, bazılarını konusunda anlaşalım. Onlara ortak vuralım. Bunun içinde propaganda vb. konularda yasak koymak yerine elimizdeki imkanları birbirlerimize sunalım.

Barbarları yıkmak için çalışın. Halkınız için çalışın. Gençleri eğitmek için çalışın. Gerisi palavra.

Ve tabii ki efendim: Dürüst olun, dürüst kalın.

KISA-KISA

BOLİVYA HALKI "YETER" DEDI

Emperyalizmin dayattığı koşullar sonucu sömürge ve yarı sömürge halklarına pahalıya mal oluyor. Bunalım emekçilere yükleniyor. Özelleştirme ve emeklilik haklarının gasbına karşı Bolivya halkı ve işçi sınıfı son on yılın en büyük eylemlerini gerçekleştirdi. Kalay madenlerinin özelleştirilmesi sonucu bu sektörde çalışan 27 bin işçiyi, bin 200'e düşürdü. Ulusal petrol işletmelerinin özelleştirilmesi ise gündemde duruyor.

Dünyanın her yerinde ekonomik ve siyasal bunalımın faturası çalışanlara kesilmek isteniyor.

Dünya bankası-O.E.C.D. gibi kuruluşların baskıları sonucu yoksulluk daha da artmaktadır. Çare topyekün saldırıya topyekün direniştir.

AMERİKAN YERLİLERİ, KIZILDERİLİLER YOK OLUŞA DİRENİYORLAR

Amerika'nın yerli halkını oluşturan Kızılderililer yüzlerce yıllık baskı ve soykırım sonucu büyük acılar çekmiştir. Toprakları ellerinden alınmış, sürülmüş ve sömürülmüşlerdir.

Amerika'da yaşayan 56 Kızılderililer topluluğundan 25'ini temsilen 800 delegenin katıldığı bir konferans düzenlendi. Konferans Meksika'nın başkenti Meksiko City'de yapıldı. Kongrede yerliler, Kızılderililer halkın taleplerini hükümete verdiler. Kazanımları için ortak mücadele kararı aldılar. İsteklerinin önemli noktaları şunlardır. Devlet güçlerinin yerli topraklarından çekilmesi ve yerel özerklik talebi.

Kongreden sonra 20 bin gösterici, Meksiko City'de Başkanlık Sarayı önünde toplanarak gösteri yaptı. Bu gösteride Christoph Colomb'un ABD'ye gelişinin 504. yıl dönümü protesto edildi.

FRANSA GENEL GREVLE SALLANDI

Bunalım Metropolleri de sardı. Fransız hükümeti sosyal ve ekonomik hakları kısıma çabasına girdi. Devletin bu saldırılarına karşı kamu işçileri, öğretmenler, sağlık personeli, demir yolu, havalimanı işçileri ve gaz işletmesi çalışanları genel greve gitti. Grevler Fransa'yı felce uğrattı. Paris başta olmak üzere, 50 kentte gösteriler düzenlendi.

Fransa'da işsizlerin sayısı 3.2 milyonu buldu. İşçi sınıfı direnmezse bunalım arttıkça işsizler ordusu da hızla artacaktır.

AFGANİSTAN KAN GÖLÜ

Emperyalizmin ve bölgenin çakallarının elini tarihsel olarak hiç çekmediği Afganistan yine kan gölüne döndü. İran'ın desteklediği Rabhani rejimine karşı ABD ve Pakistan'ın desteklediği Talibanlar arasındaki savaş Afgan halkını kırıp geçiriyor. Ülkenin dörtte üçünü ele geçiren Taliban güçleri ülkede Şeriat rejimi adı altında Ortaçağ kafası ile ABD'nin ve Pakistan'ın uşaklığını yapıyor. Gerici Burhanettin Rabhani rejimine karşı, gerici Taliban rejimi emperyalizm tarafından destekleniyor.

Afganistan dünyanın en büyük uyuşturucu üreten ülkelerindedir. Haşhaş tarlaları için verilen savaş emperyalizmin bölgesel gücünü de artırmaktadır.

ARJANTİN: "MUCİZEVİ EKONOMİ" FOS ÇIKTI

Sadece bir kaç ay öncesine kadar tüm dünyada emperyalist patronlar Arjantin'i bir ekonomik kalkınma örneği olarak gösteriyorlardı. Onlara göre bu bir "Arjantin Mucizesi" idi. "Serbest Pazar" yanlıları Arjantin'i öve öve bitiremiyorlardı. ABD Patronlarının gazetesi The Wall Street Journal bir keresinde şöyle yazmıştı:

"Başkan Carlos Menem'in yönetiminde, Arjantin serbest pazara yöneldikçe, mühteşem bir canlılık yaşıyor."

Fakat bu sözler artık boş sözler olmanın ötesine gidemiyor. Hele hele Arjantin'in milyonlarca işsiz ve yoksulu için hiçbir anlamı yok.

Son iki ayda ülke üç büyük grev dalgası ile sarsıldı. Üstelik bunlar önümüzdeki haftalarda beklenen sarsıntıların sadece habercileri.

Ekim ayı başında 36 saatlik bir genel grev uygulandı. Buenos Aires'te 70000 kişi gösteri yaptı. Bu

gösteriler ülkenin tüm büyük şehirlerinde yer alan gösterilerle desteklendi.

Tüm bu gösteriler Arjantin hükümetinin halka karşı acımasız "kemer sıkma" politikalarına karşı düzenlendi.

"Kemer Sıkma Politikası": Tüm geri ülkelerde bilinen bir IMF reçetesi.

Carlos Menem, işçi sınıfı ve sendikalarda kökleri bulunan Peroncu hareketin lideri olarak Arjantin Cumhurbaşkanlığına seçilmişti. Başa gelirken, yönetimden, sıradan insanlar dahil, herkesin yararlanacağına söz vermişti.

Fakat iktidar koltuğuna oturduktan sonra ilk işi "kemer sıkma" politikalarını vahşice hayata geçirmek oldu. Amacı patronları ve bankacıları memnun etmek olan bu politikaların sonunda Arjantin'de işsizlik son 4 yılda tam üç misli arttı ve yüzde onyediyeye ulaştı.

Hükümetin resmi rakamlarına göre başkent Buenos Aires'te bile tam 3 milyon kişi yoksulluk çizgisinin altında yaşamakta ve en az 10 bin evsiz insan bulunmaktadır.

Kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi, sosyal hizmetlerdeki kısıtlamalar, kamu görevlilerinin maaşlarından yüzde 30'lara varan kesintiler milyonlarca Arjantinli'yi adeta vahşi yaşam koşullarında barınmaya zorladı.

Kuşkusuz Menem'in bu politikaları IMF ve ABD tarafından desteklenmektedir.

Bu oranda yeni terimler de ekonomik yaşama kazandırılıyor. "Kemer Sıkmanın" IMF kodu olan "düzenleme" ve "neo-liberalizm" yalanları halka yutturulmaya çalışılıyor.

Menem hükümetinin halka karşı son saldırıları (Devamı Sayfa 9'da)

STALİN**ULUSAL SORUNUN ELE ALINIŞI ÜZERİNE**

Komünistlerin ulusal sorunu ele alış biçimi, II. ve II buçukuncu Enternasyonal politikacılarının, her türlü "Sosyalist", "Sosyal-Demokrat", Menşevik, Sosyal - Devrimci ve benzeri partilerin sorunu koyuşundan özsel olarak ayrılır.

Özellikle önemli dört temel etken vardır, ve bunlar, ulusal sorunu ele alışın yeni biçimini en iyi şekilde karakterize eder ve ulusal sorunun yeni ve eski kavranışı arasında bir sınır çizgisi çeker.

Birinci etken, kısmi bir sorun olarak ulusal sorunun, genel sorun olarak somürgelerin kurtuluşu genel sorunu ile kaynaşmasıdır. II. Enternasyonal döneminde, bilindiği gibi, ulusal sorun, yalnızca "uygar" ulusları ilgilendiren dar bir sorunlar çemberiyle sınırlıydı. İrlanda'lılar, Çek'ler, Polonya'lılar, Fin'liler, Sırp'lar, Ermeni'ler, Yahudi'ler ve Avrupa'nın bazı başka milliyetleri -İşte tüm haklarına sahip olmayan, ve II. Enternasyonal'in kaderleriyle ilgilendiği milliyetler çevresi buydu. Ulusal baskının en zorba ve en korkunç biçimleri altında acı çeken onlarca ve yüzlerce milyon Asya ve Afrika halkları, genellikle "sosyalist"lerin görüş açısının dışında kalıyordu. Beyazlarla renkleri, "uygar olmayan" beyazlar "uygar" İrlanda'lıları, "geri" Hintli'lerle "aydınlanmış" plonya'lıları aynı sıraya koymaya cesaret edilemiyordu. Tüm haklarına sahip olamayan Avrupa milliyetlerinin kurtuluşu için mücadele etme gereği kabul ediliyorsa, "uygarlık"ın "korunması" için "vazgeçilmez" olan sömürgelerin kurtuluşundan ciddiyetle söz etmenin "edepli sosyalist"lere asala yakışmadığı zımnen varsayıyordu. Bu -sözüm meçlisten dışarı-sosyalistlerin Avrupa'da ulusal baskının ortadan kaldırılmasının, Asya ve Afrika'nın sömürge halkları emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşu gerçekleştiremez düşülemeyeceği, birinin diğeriyle organik olarak bağlı olduğu akıllarına bile gelmiyordu. İlk olarak komünistler ulusal sorunun sömürgeler sorunu ile bağıntısını ortaya çıkardılar, bunu teorik olarak gerçekleştirdiler ve devrimci pratiklerine temel attılar. Böylece beyazlar ile renkliler, emperyalizmin "uygar" ve "uygar olmayan" köleleri arasındaki ayrım duvarı yıkıldı. Bu husus, geri sömürgelerin ve ileri proleteryanın ortak düşmanı, emperyalizme karşı mücadelelerinin koordinasyonunu önemli ölçüde kolaylaştırdı.

İkinci etken, ulusların kendi kaderini tayin hakkı muğlak sloganı yerine, ulusların ve sömürgelerin devlet olarak ayrılma, bağımsız bir devlet kurma hakkı berrak devrimci sloganının geçirilmesidir. II. Enternasyonal politikacıları, kendi kaderini tayin hakkından söz ettiklerinde, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı üzerine bir tek sözcük bile söylemiyorlardı ; kendi kaderini tayin hakkı, en iyi halde, genelde özerklik hakkı olarak yorumlanıyordu. Hatta ulusal sorun "uzmanları" Springer ve Bauer, kendi kaderini tayin hakkı Avrupa'nın ezilen uluslarının kültürel özerklik hakkı, yani tüm politik (ve ekonomik) iktidarın egemen ulusun elinde bırakılması koşuluyla, kendi kültürel kuruluşlarına sahip olma hakkı haline getirecek kadar ileri gittiler. Başka sözcüklere, tüm haklarına sahip olmayan

ulusların kendi kaderini tayin hakkı, egemen ulusun politik iktidara sahip olma ayrıcalığına dönüştürüldü ve bu arada ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı tasfiye edildi. II. Enternasyonalin ideolejik lideri Kautsky, kendi kaderini tayinin Springer ve Bauer tarafından bu emperyalist yorumlanışına esasta katıldı. Kendi kaderini tayin şiarının kendilerine bu denli makbul gelen özelliğini kavrayan emperyalistlerin, onu kendi sloganları ilan etmelerine şaşmamak gerekir. Halkları köleleştirmek hedefini güden emperyalist savaşın, kendi kaderini tayin bayrağı altında yürütüldüğü bilinmektedir. Böylece kendi kaderini tayin muğlak sloganı, ulusların kurtuluşunun, ulusların hak eşitliğinin bir aracından, ulusların boyunduruk altına alınmasının bir aracına, ulusların emperyalizme uşaklık altında tutulmasının bir aracına dönüştürüldü. Son yıllarda tüm dünyada meydana gelen olaylar, Avrupa devriminin mantığı, son olarak, sömürgelerde kurtuluş hareketinin büyümesi, bu gericilemiş sloganın atılıp, onun yerine, tüm haklarına sahip olmayan ulusların emekçilerinin, egemen ulusların proleterlerine karşı güvensizlik atmosferini dağıtmaya uygun, ulusların hak eşitliğine ve bu ulusların emekçilerinin birliğine giden yolu düzlemeye uygun başka bir sloganın, devrimci bir sloganın geçirilmesini talep ediyordu. Böyle bir slogan, komünistler tarafından koyulan ulusların ve sömürgelerin ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı sloganıdır.

Bu sloganın üstünlükleri şunlardır:

1- Bir ulusun emekçilerini, bir başka ulusun emekçileri hakkında herhangi bir fetih emeli beslemekle suçlamanın her türlü vesilesini yok eder, yani karşılıklı güven ve gönüllü birleşme için zemin hazırlar.

2- Sahtekarca kendi kaderini tayinden söz eden, fakat tüm haklarına sahip olmayan halkları ve sömürgeleri boyunduruk altında tutmaya, kendi emperyalist devletin çerçevesi içinde tutmaya çabalayan emperyalistlerin yüzündeki maskeyi düşürür ve böylece bu ulusların ve sömürgelerin emperyalizme karşı kurtuluş mücadelesini güçlendirir.

Kanıtlamaya gerek yoktur ki, Rus işçileri iktidara geldikten sonra, eğer ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını ilan etmeselerdi, eğer halkların bu vazgeçilmez haklarını gerçekleştirmeye hazır olduklarını fiille kanıtlanmasalardı, eğer - diyelim ki - Fillandiya üzerindeki "hak"larından vazgeçmeselerdi (1917), eğer Kuzey İran'dan birlikleri geri çekmeselerdi (1917), Mogolistan'ın, Çin'in bir bölümü üzerindeki "hak" iddialarından vaz geçmeselerdi vs. vb., Batı'nın ve Doğu'nun diğer uluslarından yoldaşlarının sempatisini kazanmazlardı.

Aynı şekilde, emperyalistlerin kendi kaderini tayin bayrağıyla ustaca gizlenmiş siyaseti son zamanlarda, Doğu'da üst üste başarısızlığa uğruyorsa, bunun nedeninin de, başka şeylerin yanısıra, emperyalizmin buralarda gittikçe güçlenen ve ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı sloganı ajitasyonu temelinde büyüyen kurtuluş hareketleriyle karşılaşması olduğuna kuşku yoktur. Bakü "Eylem Ve Propaganda Konseyi"nin birkaç önemsiz falsosuna hararetle iftira atan II. ve II. buçukuncu Enternasyonal'in kahramanları bunu kavrayamıyor; oysa bunu, söz konusu

"Konsey" in bir yıllık varlığı süresinceki faaliyetini, Asya ve Afrika sömürgelerinin son 2-3 yıllık Kurtuluş hareketlerini inceleme uğraşına katlanan herkes kavrayabilir.

Üçüncü etken, Ulusal ve sömürgeci sorunla, sermayenin egemenliği, kapitalizmin devrilmesi, proleterya diktatörlüğü sorunu arasındaki organik bağın ortaya çıkarılmasıdır. II. Enternasyonal döneminde, minimal bir kapsama kısıtlanan ulusal sorun, tek başına ve kendi içinde bir sorun, yaklaşan proleter devrimi ile bağlantı dışında bir sorun olarak ele alınır. Ulusal sorunun proleter devrimden önce, kapitalizmin çerçevesi içinde bir dizi reformlar aracılığıyla "kendiliğinden" çözüleceği, proleter devrimin ulusal sorunun kökten çözümü olmaksızın gerçekleştirileceği ve, tersinden, ulusal sorunun sermayenin iktidarının yıkılması ve proleter devrimin zaferi olmaksızın, bu zaferden önce çözülebileceği zımnen varsayıyordu. Olayları bu aslında emperyalistçe kavrayış tarzı, Springer ve Bauer'ın ulusal sorun üzerine bilinen yazılarından, baştan sona kırmızı bir şerit gibi uzayıp gider. Ne var ki, son on yıl, ulusal sorunu böyle kavramanın ne denli yanlış, nedenli çürük olduğunu kanıtladı. Emperyalist savaş göstermiş ve son yılların devrimci pratiği bir kez daha doğrulamıştır ki:

1- Ulusal ve sömürgeci sorun, sermayenin egemenliğinden kurtuluş sorunundan ayrılmaz;

2- Emperyalizm (Kapitalizmin en yüksek biçimi), tüm haklarına sahip olamayan ulusların ve sömürgelerin politik ve ekonomik köleleştirilmesi olmaksızın varsayılamaz;

3- Sermayenin iktidarı yıkılmaksızın, tüm haklarına sahip olmayan uluslar ve sömürgeler kurtarılamazlar;

4- Tüm halklarına sahip olmayan uluslar ve sömürgeler emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmaksızın, proleteryanın zaferi kalıcı olamaz;

Avrupa ve Amerika, sosyalizm ile emperyalizm arasındaki tain edici mücadelelerin cephesi, sahnesi olarak tanımlanabilirse, hammadeleri, yakıtları, besin maddeleri ve muazzam insan malzemesi mevcuduyla tüm haklarına sahip olmayan uluslar ve sömürgeler, emperyalizmin cephe gerisi, yedeği olarak tanımlamak zorundadır. Savaşı kazanmak için sadece cephede zafer kazanmak yetmez, düşmanın cephe gerisini, yedeklerini de devrimciileştirmek zorundadır. Bu nedenle proleter dünya devriminin zaferi, ancak proleterya, kendi devrimci mücadelesini tüm haklarına sahip olmayan ulusların ve sömürgelerin emekçi kitlelerinin, emperyalistlerin iktidarına karşı, proleterya diktatörlüğü için kurtuluş hareketi ile birleştirmeyi bildiğinde güvence altına alınmış olarak görülebilir. Ulusal ve sömürgeci sorun, Batı'da büyüyen proleter devrimleri döneminde iktidar sorunundan ayrıldıklarında, II. ve II. buçukuncu Enternasyonal politikacıları işte bu "küçük ayrıntı"yı dikkate almamışlardı.

Dördüncü etken, çeşitli milliyetlerin emekçi kitleleri arasında kardeşçe bir iş birliği kurmanın koşullarından biri olarak, ulusal sorunun içine yeni bir unsurun,

milliyetlerin fiilen (ve yalnızca hukuken değil) eşit kılınması unsurunun getirilmesidir. (İleri milliyetlerin kültürel ve ekonomik seviyesine ulaşabilmeleri için geri milliyetlere yardım, destek sunmak). II. Enternasyonal döneminde "ulusal hak eşitliği"nin ilanı sınırlı kalırdı. En iyi halde de böyle bir hak eşitliğinin gerçekleştirilmesi talebinden öteye gidilmezdi. Ama, aslında çok önemli bir siyasi kazanım olan ulusal hak eşitliği, bu haktan yararlanmak için yeterince kaynak ve olanak yoksa, boş bir seda olarak kalmak tehlikesiyle karşı karşıyadır. Hiç kuşku yok ki, geri halkların emekçi kitleleri, "ulusal hak eşitliği"nin kendilerine tanındığı haklardan, ileri ulusların emekçi kitlelerinin yararlanabilecekleri oranda yararlanacak durumda değildirler: Bazı ulusların geçmişten miras aldıkları, 1-2 yılda ortadan kaldırılmayacak (kültürel ve ekonomik) gerilikleri, kendini hissettirir. Bu husus, kapitalizm aşamasından geçmemiş, hatta kapitalizmin yoluna hiç girmemiş ve hiç ya da hemen hemen hiç kendi proleteryası olmayan bir dizi halkın varolduğu, bu milliyetlerin emekçi kitlelerin, hali hazırda gerçekleştirilmiş olan tam ulusal eşitliğe ragmen, kültürel ve ekonomik gerilikleri nedeniyle, kazandıkları haklardan yeterince yararlanacak durumda olmadığı Rusya'da da kendini hissettiriyordu. Batı'da, proleteryanın zaferinin "ertesini gününde", çeşitli gelişme aşamalarında bulunan çok sayıda geri sömürge ve yarı-sömürgele kaçınılmaz olarak sahneye çıktığında, bu durum kendini daha şiddetli bir şekilde hissettirecektir. Tam da bu yüzden, ileri ulusların muzaffer proleteryanının, geri ulusların proleteryasına kültürel ve ekonomik gelişmelerine yardımda bulunması, gerçek ve sürekli yardımda bulunması, daha yüksek bir gelişme aşamasına geçmeleri ve ileri uluslara yetişmeleri için, onlara yardım etmesi zorunludur. Bu yardım olmaksızın, çeşitli ulusların ve milliyetler emekçilerinin yekpare bir dünya ekonomisi içinde birliği yapmalarını sağlamak, sosyalizmin nihai zaferi için o denli zorunlu olan bu koşulu gerçekleştirmek olanaksızdır.

Ama bundan şu sonuç çıkar ki, sadece "ulusal hak eşitliği" ile sınırlı kalınamaz, "ulusal hak eşitliği"nden, ulusların fiilen eşit kılınması anlamına gelen önlemlere geçmek ve aşağıdaki gibi pratik önlemlerin hazırlanması ve uygulanmasına geçmek zorunludur:

1- Geri kalmış ulusların ve milliyetlerin ekonomik durumlarının, yaşam tarzlarının ve kültürlerinin araştırılması;

2- Bu onların kültürlerinin geliştirilmesi;

3- Bu onların siyasi olarak aydınlatılması;

4- Tedricen ve acısız bir şekilde daha yüksek iktisat biçimlerine geçmeleri;

5- geri kalmış ulusların ve ileri ulusların emekçileri arasında bir ekonomik işbirliğinin kurulması.

Rus komünistlerinin ulusal sorunu ele almışlarının yeni biçimini karakterize eden dört temel etken bunlardır.

2 Mayıs 1921
"Bravda" No.98,
8 Mayıs 1921.

EKİM DEVRİMİ VE ULUSAL SORUN

J. Stalin

Ulusal sorun, kendi içinde bir amaç, kesin değişmez, mutlak birşey olarak görülmemelidir. Mevcut düzenin yeniden biçimlendirilmesi genel sorununun sadece bir parçası olarak ulusal sorun, tüm kapsamiyle sosyal koşullar, ülkedeki iktidarın niteliği ve genel olarak toplumsal gelişmenin tüm seyri tarafından belirlenir. Bu, Rusya'nın kenar bölgelerindeki ulusal sorunun ve ulusal hareketin, devrimin sonuçlarına göre hızla ve açıkça içerik değiştirdiği Rusya'daki devrim döneminde özellikle belirgin biçimde görülmektedir.

ŞUBAT DEVRİMİ VE ULUSAL SORUN

Rusya'da burjuva devrimi döneminde (Şubat 1917), kenar bölgelerdeki ulusal hareketler, bir burjuva kurtuluş hareketi karakteri taşıyordu. "Eski rejim" tarafından yüzyıllar boyunca ezilen ve sömürülen Rusya'nın milliyetleri, ilk kez güçlerinin bilincine vararak, ezenlere karşı savaşa giriştiler. "Ulusal baskının kaldırılması!" -hareketin şiarı buydu. Rusya'nın kenar bölgeleri bir anda "tüm ulusun" kuramları ile doldu. Hareketin başında, ulusal, burjuva-demokrat aydınlar yürüyordu. Letonya, Estonya, Litvanya, Gürcistan, Ermenistan, Azerbaycan, Kuzey Kafkasya, Kırgızistan ve Orta Volga'da "Ulusal Konsey"ler, Byelo-Rusya ve Ukrayna'da "Rada", Besarabya'da "Sfatul Seri", Kırım ve Başkırstan'da "Kurultay", Türkistan'da "Özerk Hükümet" - ulusal burjuvazinin güçlerini çevresinde topladığı "tüm ulusun" kurumları bunlardı. Ulusal baskının "baş nedeni" olarak çarlıktan kurtulmak ve ulusal burjuva devletler kurmak söz konusuydu. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, kenar bölgelerin burjuvazilerinin iktidarı ele alması ve Şubat Devrimi'nden "kendini" ulusal devletlerini kurmak için kullanma hakkı olarak yorumlandı. Devrimin bir başka gelişmesi, yukarıda sözü edilen burjuva kurumların niyetlerine uymadı ve uyamazdı da. Maskesini atarak gerçek yüzünü gösteren, milliyetlerin daha güçlü, tehlikeli düşmanı ve yeni bir ulusal baskının temeli olan emperyalizmin, çarlığın yerini aldığı gözden kaçırılıyordu.

Nitekim çarlığın yıkılması ve burjuvazinin iktidarı alması, ulusal baskının ortadan kalkmasını sağlamadı. Ulusal baskının eski kaba biçiminin yerine, ince, ancak daha tehlikeli, yeni bir biçimi geçti. Lvov-Milyukov-Kerenski Hükümeti sadece ulusal baskı politikasından vazgeçmemekle kalmadı, hatta Finlandiya'ya karşı (1917 yazında Finlandiya Meclisi'nin dağıtılması) ve Ukrayna'ya karşı (Ukrayna'nın kültür kurumlarının tahrip edilmesi) yeni bir sefer bile örgütledi. Dahası: Niteliği itibarıyla emperyalist olan bu Hükümet, halkı, yeni bölgelerin, sömürgelerin ve milliyetlerin boyunduruk altına alınması için savaşı devam ettirmeye çağırıyordu. Hükümeti buna zorlayan sadece emperyalizmin iç niteliği değil, aynı zamanda bütün güçleriyle yeni bölgeleri ve milliyetleri boyunduruk altına almaya uğraşan ve bu emperyalist hükümetin etki alanını daraltmakla tehdit eden Batıdaki eski emperyalist devletlerin varlığı idi. Emperyalist devletlerin varlık koşulu olarak, küçük milliyetleri boyunduruk altına almak için kendi aralarında dalaş -emperyalist savaşın akışı içinde ortaya çıkan tablo budur. Çarlığın yıkılması ve Milyukov-Kerenski Hükümeti'nin kurulması, bu üçüncü tabloya bir nebze olsun daha çekici kılmadı. Kenar bölgelerdeki "tüm ulusun" kurumlarının, devlet bağımsızlığına eğilim gösterdikleri sürece, emperyalist Rus Hükümeti'nin aşılma muhalefeti ile karşılaşmaları sadece doğaldır. Fakat bunlar, ulusal burjuvazinin iktidarının kurulmasında "kendini" işçi ve köylülerinin temel çıkarlarına kulaklarını tıkadıklarından, işçi ve köylülerde homurdanmalara ve hoşnutsuzluklara yol açıyorlardı. Sözümona "ulusal alaylar", ateşi körüklemekten başka birşey yapmadılar: yukarıdan gelen tehlikeye karşı koyacak güçte değillerdi, aşağıdan gelen tehlikeye karşı koyacak güçte değillerdi, aşağıdan gelen tehlikeyi ise sadece güçlendirip derinleştiriyorlardı. "Tüm ulusun" kurumları, dışarıdan gelen darbelerle karşı olduğu gibi, içteki bir patlamaya karşı da savunmasızdı. Henüz oluşum durumunda olan burjuva-demokratik devletler, açmadan solmaya başladılar.

Böylece, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinin eski burjuva-demokratik yorumu bir kuruntuya dönüştü, devrimci anlamını yitirdi. Bu koşullar altında ulusal baskının ortadan kaldırılması ve bağımsız küçük ulusal devletlerin kurulmasının söz konusu olamayacağı açıkta. Emperyalizm ile bağları koparmadan, "kendini" ulusal burjuvazisini yıkmadan ve iktidar bizzat emekçi kitlelerinin kurtarılmasının ve ulusal baskının kaldırılmasının olanaksızlığı apaçık hale geliyordu.

Bu, Ekim Devrimi'nden sonra daha da açık bir biçimde ortaya çıktı.

EKİM DEVRİMİ VE ULUSAL SORUN

Şubat devrimi, içinde uzlaşmaz iç çelişkiler taşıyordu. Devrim, işçilerin ve köylülerin (askerlerin) çabalarıyla gerçekleştirilmişti, fakat devrimin sonucunda iktidar, işçilerin ve köylülerin eline değil, burjuvazinin eline geçmişti. İşçiler ve köylüler, savaşa son vermek, barışı kurmak için devrim yapmışlardı, oysa dümen başına gelen burjuvazi, kitlelerin devrimci heyecanından, savaşı sürdürmek için, barışa karşı kullanmak için yararlanmak hedefini güdüyordu. Ülkedeki ekonomik sarsıntı ve beslenme krizi, sermayelerin ve sanayi işletmelerinin işçilerin yararına mülksüzleştirilmesini, çiftlik topraklarına köylülerin yararına el koyulmasını gerektiriyordu, Milyukov-Kerenski burjuva hükümeti ise, çiftlik sahiplerinin ve kapitalistlerin çıkarlarını koruyor, bunları işçilerin, köylülerin saldırılarına karşı kesin bir biçimde savunuyordu. Bu, işçiler ve köylüler tarafından sömürücüler yararına yapılmış bir burjuva devrimiydi.

Bu arada ülke, emperyalist savaşın, ekonomik yıkımın ve yiyecek kıtlığının altında ezilmeye devam ediyordu. Cephe çöküyor ve dağılıyordu. fabrikalar ve işletmeler durmuştu. Ülkede açlık büyüyordu. İç çelişkileri ile Şubat Devrimi, "ülkenin kurtarılması"nda acizni açıkça ortaya sermişti. Milyukov-Kerenski Hükümeti, devrimin temel sorunlarını çözmedeki yeteneksizliğini göstermişti.

Ülkeyi emperyalist savaş ve ekonomik çöküntü çıkmazından çıkarmak için yeni, sosyalist bir devrim zorunlu idi.

Bu devrim, Ekim Devrimi'nin sonucu olarak geldi.

Ekim Devrimi, çiftlik sahiplerinin ve burjuvazinin iktidarını devirip onun yerine işçi-Köylü Hükümetini kurarak, Şubat Devrimi'nin çelişkilerini bir darbede çözdü. Büyük toprak sahiplerinin ve kulakların mutlak egemenliğinin kaldırılması ve toprakların kırın emekçileri yığınlarının istifadesine devredilmesi; fabrikaların ve işletmelerin mülksüzleştirilmesi ve bunların yönetilmek üzere işçilere devredilmesi; emperyalizmle bağların koparılması ve soygun savaşına son verilmesi; gizli anlaşmaların yayınlanması ve yabancı bölgelerin ilhak edilmesi politikasının teşhir edilmesi; nihayet, ezilen halkların emekçi kitlelerinin kendi kaderlerini tayin hakkının ilan edilmesi ve Finlandiya'nın bağımsızlığının tanınması - işte Sovyet iktidarı tarafından, Sovyet devriminin başında alınan temel önlemler bunlardır.

Bu gerçekten sosyalist bir devrimdir.

Merkezde başlamış olan devrim, uzun zaman bu dar alanın çerçevesi içinde kalamazdı. Merkezde zafere ulaştıktan sonra, kaçınılmaz olarak kenar bölgelere yayılmak zorundaydı. Ve gerçekten de Kuzeyden gelen devrim dalgası, devrimin daha ilk günlerinde tüm Rusya'ya yayıldı ve kenar bölgeleri art arda sardı. Ne var ki oralarda Ekim'den önce kurulmuş olan "Ulusal Konsey"ler ve "Bölgesel Hükümet"ler (Don, Kuban, Sibirya'daki gibi) engeline çarptı. Çünkü bu ulusal hükümetler, sosyalist bir devrimin sözünü etmek bile istemiyorlardı. Burjuva niteliklerinden dolayı, eski burjuva düzenini yıkmaya kesinlikle niyetli değillerdi; aksine bu düzeni bütün güçleriyle ayakta tutmayı ve sağlamlaştırmayı görev biliyorlardı. Emperyalist niteliklerinden dolayı, emperyalizmle bağlarını kesinlikle koparmak istemiyorlardı; aksine fırsat düştükçe, "yabancı" ulusların topraklarından parçalar ve parçacıkları gasp etmeye ve buralarda egemenliklerini kurmaya her an hazır dılar. Bu nedenle kenar bölgelerdeki "ulusal hükümet"lerin, merkezdeki sosyalist hükümete savaş ilan etmelerine şaşmamak gerekir. Nitekim bunlar, bu savaş ilanından sonra, Rusya'nın bütün karşı-devrimci unsurlarını çevrelerinde toplayan gerici ocakları haline getirdiler. Rusya'dan kovulan bütün karşı -devrimcilerin bu ocaklara gittikleri ve bu ocaklar çevresi içinde "Ulusal" beyaz muhafız alayları oluşturdukları hiç kimse için bir sır değildi.

Ancak kenar bölgelerde "ulusal hükümet"lerden başka, ulusal işçiler ve köylüler de bulunmaktadır. Bunlar, Ekim Devrimi'nden önce merkezi Rusya'daki Temsilciler Sovyetleri örneğine göre, kendi devrimci Temsilciler Sovyetlerinde örgütlenmişlerdi ve Kuzeyli kardeşleri ile bağlarını hiçbir zaman koparmamışlardı. Onlar da burjuvaziyi yenmeye uğraşıyorlardı; onlar da sosyalizmin zaferi için savaşıyorlardı. Dolayısıyla, bu işçi ve köylüler ile, bunların "kendini" ulusal hükümetleri arasındaki çatışmanın günden güne keskinleşmesine şaşmamak gerekir. Ekim Devrimi, kenar bölgelerdeki işçileri ve köylüleri Rusya'daki işçiler ve köylüler ile ittifakını sadece sağlamlaştırdı, sosyalizmin zaferine inançlarını pekiştirdi. "Ulusal Hükümet"lerin Sovyet iktidarına karşı, ulusal kitlelerin bu "hükümet"lerle çatışmalarını onlardan tam bir

kopuşa, onlara karşı açık bir ayaklanmaya kadar götürdü.

Ve böylece, tüm Rusya'nın işçileri ve köylülerinin, Rusya'nın kenar bölgelerindeki burjuva ulusal "hükümet"lerin karşı-devrimci ittifakına karşı sosyalist ittifakı gerçekleşmiş oldu.

Bazı kimseler, kenar bölge "Hükümet"lerinin mücadelesini, Sovyet iktidarının "katı merkeziyetçiliğine" karşı bir ulusal kurtuluş savaşı olarak gösteriliyordu. Fakat bu kesinlikle yanlıştır. Dünyada hiç bir iktidar, Rusya'da Sovyet iktidarı kadar büyük bir ademi - merkeziyetçiliğe izin vermemiş, dünyanın hiç bir hükümeti, halklara bu kadar tam bir ulusal özgürlük tanımamıştır. Kenar bölgelerdeki "Hükümet"lerin mücadelesi, burjuva karşı-devriminin sosyalizme karşı mücadelesiydi ve halen de öyledir. Burada ulusal bayrak sadece halk kitlelerini aldatmak için kullanılmaktadır, çünkü ulusal bayrak, ulusal burjuvazinin karşı-devrimci niyetlerini gizlemek için popüler ve elverişli bir araçtır.

Fakat "ulusal" ve bölgesel "Hükümet"lerin savaşının eşit olmayan bir savaş olduğu ortaya çıktı. Dışardan Rusya'nın Sovyet iktidarı ve içeriden "kendini" işçi ve köylüleri olmak üzere, iki yandan saldırıya uğrayan "ulusal hükümet"ler daha ilk çatışmalarda gerilemek zorunda kaldılar. Finlandiyalı işçiler Torpari'lerin ayaklanması ve burjuva "Senato"nun çıkışı Ukranyalı işçi ve köylülerin ayaklanması ve burjuva "Rada"nın kaçışı; Don, Kuban ve Sibirya'da işçilerin ve köylülerin ayaklanması ve Kaledin, Kornilov ve Sibirya "Hükümet"lerinin çöküşü; Türkistan'da yoksul köylülerin ayaklanması ve "özerk hükümet"in kaçışı; Kafkasya'da tarım devrimi ve Gürcistan, Ermenistan ve Azerbaycan "Ulusal Konsey"lerinin kesin aczi - tüm bunlar, kenar bölgelerin hükümetlerinin "kendini" emekçi kesimlerine tamamen yabancılaşmasını gözler önüne seren herkesin bildiği olgudur. Hezimetle uğrayan "ulusal hükümet"ler, kendi "öz" işçi ve köylülerine karşı, yüzyıllardır bütün dünyanın milliyetlerini ezen ve sömüren Batılı emperyalistlerden yardım istemek "zorunda" kaldılar.

Böylece yabancı müdahale ve kenar bölgelerin işgal edilmesi dönemi başladı - "ulusal" ve bölgesel "hükümet"lerin karşı-devrimci karakterini bir kez daha açığa çıkaran bir dönem.

Ulusal burjuvazinin, "kendini halkının" ulusal baskıdan kurtuluşu için değil, fakat bu halkın sırtından kar elde etme özgürlüğü için, ayrıcalığını ve sermayesini koruma özgürlüğü için mücadele vermekte olduğu ancak şimdi herkes tarafından anlaşılıyordu.

Emperyalizmle bağlar koparmaksızın, ezilen milliyetlerin burjuvazisi devrimlemez, söz konusu milliyetlerin emekçi kitleleri iktidarı ele geçirmeksizin, ezilen milliyetlerin kurtuluşunun düşünülemez olduğu ancak şimdi herkes tarafından anlaşılıyordu.

Böylece "tüm iktidar ulusal burjuvaziyeye" sloganıyla birlikte kendi kaderini tayin ilkesinin eski burjuva kavranışı, bizzat devrimin seyri tarafından teşir edilerek bir kenara atıldı. "Tüm iktidar ezilen milliyetlerin emekçi yığınlarına" sloganı ile kendi kaderini tayin ilkesinin sosyalist kavranışı, haklılığını ve uygulanma olanaklarını kazanmış oldu.

Bu şekilde, eski, burjuva-ulusal kurtuluş haraketlerine son veren Ekim Devrimi, ezilen ulusların işçi ve köylülerinin her türlü baskıya karşı - dolayısıyla ulusal baskıda dahil -, "kendini" burjuvazisinin ve yabancı burjuvazilerin iktidarına, genel olarak emperyalizme karşı, yeni, sosyalist bir hareket çağını açmış oldu.

EKİM DEVRİMİNİN DÜNYA ÇAPINDAKİ ÖNEMİ

Rusya'nın merkezinde başarılı olduktan ve bir dizi kenar bölgeyi ele geçirdikten sonra Ekim Devrimi, Rusya topraklarında sınırlı kalamazdı. Emperyalist dünya savaşı ve alt halk tabakalarında egemen olan genel hoşnutsuzluk atmosferi içinde bu devrim, zorunlu olarak komşu ülkelere yayılacaktı. Emperyalizmle bağların koparılması ve Rusya'nın soygun savaşından çıkarılması; gizli anlaşmaların yayınlanması ve yabancı toprakların ilhak edilmesi politikasının resmen reddi; ulusal özgürlüğün ilan edilmesi ve bağımsız Finlandiya'nın tanınması; Rusya'nın "Ulusal Sovyet Cumhuriyetleri Federasyonu" ilan edilmesi ve Sovyet iktidarının bütün dünyaya yaptığı emperyalizme karşı savaş çağırısı - bütün bunların köleleştirilmiş Doğu ve kana bulanmış Batı üzerinde önemli bir etki yapmaması olanaksızdı.

Ve gerçekten de Ekim Devrimi, Doğunun boyunduruk altındaki halklarının emekçi kitlelerini, yüzyıllar süren uykularından uyandıran ve onları dünya emperyalizmine karşı savaşa sürükleyen dünyadaki ilk devrimdir. İran'da,

Çin'de ve Hindistan'da, Rusya Sovyetleri örneğine göre oluşturulan işçi-köylü konseyleri bunu yeterince inandırıcı bir biçimde kanıtlar.

Ekim Devrimi, Batının işçi ve askerlerine canlı, kurtarıcı bir örnek olan, onlara savaşın ve emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşun gerçek yolunu gösteren dünyadaki ilk devrimdir. Avusturya-Macaristan'da ve Almanya'da işçi ve askerlerin ayaklanması, işçi ve asker konseylerinin oluşturulması, Avusturya-Macaristan'ın tam haklarından yoksun bulunan halklarının ulusal baskıya karşı devrimci savaşı, bunu yeterince inandırıcı biçimde kanıtlar.

Önemli olan, Doğudaki ve hatta bizzat Batıdaki savaşın henüz burjuva-milliyetçi etkilerden kurtulamamış olması değildir - önemli olan, emperyalizme karşı savaşın başlamış olmasıdır, sürdürülmesidir ve o kaçınılmaz olarak mantıklı sonucuna varmak sonucundadır.

Yabancıların müdahalesi ve "dış" emperyalistlerin işgal politikası, devrimci krizi sadece keskinleştirmekte, savaşa yeni halkların katılımını sağlamakta ve emperyalizmle devrimci çatışmalar alanını genişletmektedir.

Böylece Ekim Devrimi, geri Doğunun ve ileri Batının halkları arasında bağlantı kurarak, bunları emperyalizme karşı ortak bir savaş kampında birleştirmektedir.

Böylece ulusal sorun, kısmi bir sorundan, ulusal boyunduruğa karşı mücadele sorununun, ulusların, sömürgelerin ve yarı-sömürgelerin emperyalizmden kurtuluşu genel sorunu haline gelmektedir.

II. Enternasyonal'in ve onun önderi Kautsky'nin en büyük günahı, diğer şeylerin yanı sıra, durmadan ulusların kendi kaderini tayinin burjuva kavranışına sapması ve bu ulusal kendi kaderinin tayinin devrimci anlamını kavrayamamış olması ulusal sorunu emperyalizme karşı açık savaş devrimci zeminine koyma yeteneğinin veya isteğinin olmayışı, ulusal sorunu sömürgelerin kurtuluşu sorunuyla birleştiremeyiş veya birleştirmek istemeyişidir.

Bauer ve Renner türünden Avusturyalı sosyal-demokratların dar kafalılıkları, aslında tam da ulusal sorununun iktidar sorunuyla ayrılmaz bağıni kavramayarak, ulusal sorunu politikadan ayırıp onu kültür ve eğitim sorunları çerçevesine sıkıştırmaya çalışmalarında, bu arada emperyalizme ve onun köleleştirdiği sömürgeler gibi "önemsiz şeyler"in varlığını gösmezlikten gelmelerinde yatmaktadır.

Yükselen sosyalist devrim durumunda, ulusların kendi kaderini tayin ve "anavatan savunması" ilkesinin bizzat olayların akışıyla kendiliğinden ortadan kalktığı söylenmektedir. Ne var ki gerçekte ortadan kaldırılan ulusların kendi kaderini tayin ve "anavatan savunması" ilkesi değil, bunların burjuva yorumlarıdır. Emperyalizmin boyundurluğu altında inleyen ve azimle kurtuluş için çaba harcayan işgal altındaki bölgelere bir göz atmak yeter; sosyalist anavatanın savunulması için emperyalist haydutlara karşı devrimci bir savaş yürüten Rusya'ya bir göz atmak yeter; Avusturya-Macaristan'da meydana gelen olaylar üzerinde az biraz düşünmek yeter; ülkelerinde şimdiden konseyler örgütlemiş olan sömürge ve yarı-sömürgelere (Hindistan, İran, Çin) bir göz atmak yeter - ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinin sosyalist yorumu içinde tüm devrimci önemini kavrayabilmek için bütün bunlara göz atmak yeter.

Ekim Devrimi'nin dünya ölçüsünde önemi esas olarak tam da şurada yatmaktadır ki, o;

1- Ulusal sorunun çerçevesini genişleterek, onu kısmi bir sorundan, Avrupa'da ulusal baskıya karşı mücadele sorununun, boyunduruk altındaki halkların, sömürgelerin ve yarı-sömürgelerin emperyalizmden kurtuluşları genel sorununa dönüştürmüştür;

2- Batının ve Doğunun ezilen halklarını, emperyalizme karşı muzafer savaşın genel dalgası içine çekerek bu halkların kurtuluşunu önemli ölçüde kolaylaştırmış ve bu kurtuluş için geniş olanaklar ve gerçek yollar açmıştır;

3- bu sayede sosyalist Batı ve köleleştirilmiş Doğu arasında köprü kurarak yeni bir devrim cephesi inşa etmiştir, Batının proleterlerinde, Rusya devrimi aracılığıyla, Doğunun boyunduruk altındaki halklarına kadar varan yeni bir cephe, dünya emperyalizmine karşı bir cephe.

Doğunun ve Batının emekçi ve sömürülen kitlelerinin bugün Rusya proletaryasına karşı gösterdikleri tarif edilmez büyük coşku da aslında bununla açıklanır.

Bütün dünyadaki emperyalist haydutların, şimdiki gözü dönmüş bir şekilde Sovyet Rusya'ya saldırımları da esas olarak bununla açıklanır.

"Pravda" No. 241 ve 250,
6 ve 19 Kasım 1918.

**MARKSİST
KAVRAM
DAĞARCIĞI****ULUS**

Ulus herşeyden önce, bir topluluk, belirli bir bireyler topluluğudur. Bu topluluk, ne ırk topluluğudur, ne de aşiret topluluğu. (...)

Demek ki, ulus bir ırk ya da aşiret topluluğu değil, ama tarihsel olarak oluşmuş bir insanlar topluluğudur.

Öte yandan, tarihsel olarak oluşmuş, çeşitli aşiret ve ırklardan oluşmuş olmalarına karşın, Keyhüsrev ya da İskender'in büyük devletlerinin ulus olarak adlandırılmayacakları da kuşkusuzdur. Bunlar ulus değil, ama şu ya da bu fatihin başarı ya da başarısızlıklarına göre birleşip ayrılan, raslansal ve kendi aralarında pek bağlı olmayan gruplar topluluğuydular.

Demek ki, ulus raslansal ve geçici bir topluluk değil, ama kararlı bir insanlar topluluğudur.

Ne var ki, her kararlı topluluk, ulusu oluşturmaz.(...)

Ulusal topluluğu, devlet topluluğundan ne ayırır? Öteki şeyler yanında, ulusal topluluğun, ortak bir dil olmaksızın düşünülemeyeceği ayırır.

Demek ki, dil birliği, ulusun ayırıcı özelliklerinden biridir.

(...) Aynı zamanda birkaç dili birden konuşan ulus olmaz, ama bu, aynı dili konuşan iki ulus olamaz anlamına da gelmez.(...)

Bir ulus, ancak sürekli ve düzenli ilişkiler sonucu, insanların, kuşaktan kuşağa ortak yaşamı sonucu oluşur. Nedir ki, ortak bir toprak olmadıkça, uzun bir ortaklaşa yaşamı olanaksızdır.(...)

Demek ki, toprak birliği, ulusun ayırıcı özelliklerinden biridir.

Ama hepsi bu değil. Toprak birliği henüz kendi başına bir ulus oluşturmaz. Bunun için ayrıca, ulusun çeşitli bölümlerini tek bir bütün biçiminde kaynaştıran içsel bir iktisadi bağın olması da gerekir.(...)

Demek ki, iktisadi yaşam birliği, iktisadi birlik, ulusun ayırıcı özelliklerinden biridir.

Ama hepsi bu değil. Söylenmiş bulunulanlar dışında, ulus olarak birleşmiş insanların psikolojisinin özelliklerini de gözönünde tutmak gerekir.(...)

Demek ki, kendini kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimlenme birliği, ulusun ayırıcı özelliklerinden biridir.

Ulus, tarihsel olarak oluşmuş, kararlı bir dil, toprak, iktisadi yaşam, ve kendini kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimlenme birliğidir.

Ve ulusun, her tarihsel görüngü gibi, değişim yasasına uyduğu, kendi tarihine, bir başlangıç ve bir sona sahip bulunduğu kendiliğinden anlaşılır. Sözü edilen göstergelerden hiç birinin, tek başına alındığında, ulusu belirlemeye yetmediğini belirtmek gerekir. Dahası: bu göstergelerden bir tekinin bile yokluğu, ulusun ulus olmaktan çıkması için yeter.(...)

Bize, ulusu, ancak ve ancak, topluca alınmış tüm göstergelerin biraraya gelmesi verebilir.

Gözlem... (Baştarafı sayfa 2'de)

nedeniyle sivil faşist güçlerin yerleşmesine hakim sınıflar ihtiyaç duymamışlardı. Ancak 1990 yılından bu yana ülkücü faşist çeteler planlı bir şekilde Kuzey Kıbrıs'ın her yanına yayılmaktadır. Ülkücü mafyası, ülkücü kabadayılar çek-senet tahsilatını devletin mahkemelerinden almışlar, bürokrasinin işini azaltmışlardır. Tüm bu uygulamalar, ekonomik bunalım artışı, halkın borçlanmadan, günlük kazancı ile yaşayamaz hale geldiği, işsizlik ve yoksulluğun arttığı ülkelerde halkı denetim ve baskı altında tutmak için "burjuva demokrasisinin" aldığı biçimlerdir. Kuzey Kıbrıs da son yıllarda askeri rejime ek olarak, bilinçli bir şekilde adaya taşınan sivil faşist güçlerin tehdit ve baskıları ile karşı karşıyadır.

Gelelim "demokratik" Batı Avrupa ülkelerine! Yani Avrupa Birliğini oluşturan ülkelere. Bu ülkelerde de burjuva hukuku burjuvazinin iktidarını korumak için ve halkın çoğunluğunu baskı altında tutmak için vardır. Buralarda rejim, üçüncü dünya ülkelerindeki gibi sivil faşist güçlerle askeri güçlere olan bağımlılığını saklayabilir. Bir "hukuk" devleti gibi davranabilir. Fakat emperyalist güçler arası paylaşım rekabeti arttıkça ve bir de ekonomik bunalım arttıkça dışlerini göstermekten çekinmez.

Batı ülkelerinde de devlet-mafya içiçedir. Batı ülkelerinde de her gün üst düzey bürokratların, ya da sermaye sahiplerinin adının karıştığı büyük yolsuzluklar, rüşvet olayları olur ve sorumluları serbest dolaşmaya devam eder. Hapishaneler ise yoksul işçiler ve emekçilerle dolar taşar.

Batı Avrupa ha bire silahlanırken sağlık hizmetlerini "parası olan tedavi olsun", eğitim hizmetlerini " parası olan okusun", sosyal hizmetleri de "parası olan alsın" zihniyeti ile birer birer ortadan kaldırmaktadır. Burjuva hukuk düzeni parası olanın düzenidir.

İşte bu nedenledir ki asıl hayalci olan, gerçekleşmeyecek duaya "amin" demeye çalışan Durduran'ın ta kendisidir.

Sosyalizm Paris Komününde, Ekim 1917 Rus Devriminde ve 2. Dünya savaşından sonra kazanılan zaferlerde olasılığını kanıtlamıştır. İnsanlık artık sırf bir sosyalizm ülküsü ile değil, sosyalizmin kazanımları ve sağladığı deneyimlerle de yüzyüzedir.

Burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki diktatörlüğü demek olan "hukuk devleti" ülküsü gibi, halkın özgürlüğünün ve eşitliğinin hiç bir zaman sağlanamayacağı boş hayaller peşinde koşmayı bırakalım. Ülkemizde ve tüm dünyada kapitalizmin, emperyalizmin faşist ve sivil faşist baskılarını engellemek için, faşist baskı yönetimlerinin yükselişini tıkamak için, sömürü ve baskı düzeni kapitalizmi yıkmak için topluca direnme ve mücadele etmeyi düşünelim. Sosyalizm yolunda örgütlü, bilinçli, istekli işçilerin ve emekçilerin mücadelesi önünde emperyalizmin hiç bir gücü tutunamaz. Unutmayalım ki bu mücadelede yalnız değiliz. Bu mücadele sadece Kuzey Kıbrıs'ta yürütülen bir mücadele değildir. Bu mücadelenin alanı tüm dünyayı kapsamaktadır.

Yığınlığa kapılmayalım.

Zafer Dünyada ve Kıbrıs'ta er geç sosyalizmin olacaktır.

YOKSUL ÜLKELERDE GECEKONDU DRAMI

Sömürü çarkı ve baskılar sonucu kırsal bölgelerden kopan yoksul köylü yığınları büyük kentlere göç etmek zorunda kalıyor. Hiç bir şeyi olmayan bu yığınlar arazi mafyasından ellerindeki son kuruşla bir avuç toprağı "işgal" ediyorlar. Bu toprağı ilkel metodlarla bir göz ev yapıp yaşamaya çalışıyorlar. Büyük sanayi kentlerinin çevresi olan gecekondu semtleri burjuvazinin ucuz işgücü deposu olarak büyüyor. Bu semtlerde altyapı sorunları, (yol, su, elektrik, sağlık, okula vs.) hat safhadadır. Hızla proleterleşen köylü kökenli yığınlar

sistem için potansiyel bir tehlikedir. Bu nedenle bu semtlerde devlet terörü her zaman kol gezmektedir. "Potansiyel tehlike" yoksul halk yığınlarının başına bir göz evleri devlet güçlerince yıkılmaktadır. Nitekim İstanbul'da boğazda kaçak villalar, yalılar himaye görürken bir göz gecekondu devamlı yıkılıyor.

Konut sorununu kapitalizm çözemez. Seçim vaatlerinin ne kadar boş olduğu her seçim sonrası görülmüştür. Halkın hiç bir sorununu çözme kararından uzak devlet, "gecekonducuları" "kanundışı", "devletin toprağını çalan hırsız" v.s gibi bayağı karalamalarla teşhir edeceğini sanıyor. Bu manzaralar sadece T.C'nin kanayan yarası değil birçok ülkenin (Asya, Latin Amerika ülkelerinin de) kanayan yarasıdır.

Ülkemizde konut sorununu "çözmek" için sosyal konut yapımına giren devlet ucuz ve kalitesiz malzeme kullanan müteahhitlere göz yumarak büyük kazanç elde etmelerini sağlamıştır.

Nitekim son aylardan Mağusa Sosyal konutlarının birçoğu yeni yapılmalarına rağmen içinde oturulamaz hale gelmiştir. Tavanlar yıkılmış, duvarlar çatlamıştır.

Gerek dünyada, gerek TC'de, gerekse ülkemizde konut açığı artarak sürmektedir. Karnını doyurmaktan aciz halk yığınları nasıl bir göz ev sahibi olacak. Bu mümkün mü? Göçler, evsizliği, evsizlik yeni göçleri doğurur. Çare ülkeyi sahiplenmek ve ülkeyi talan edenleri iktidardan "göç ettirmektir."

BASIN AÇIKLAMASI**AVCILAR'DA BULUNAN KÖRPECAN KÜLTÜR MERKEZİ
SİYASİ POLİS TARAFINDAN BASILDI
30'A YAKIN İNSAN GÖZALTINDA**

Bugün saat 18:45 civarında, Avcılar'da bulunan Körpecan Kültür Merkezi Siyasi Polis tarafından basıldı.

Baskın sırasında orada bulunan Körpecan Kültür Merkezi'nin sahibi Şahin Doğan, Kızıl Bayrak gazetesi çalışanı Elis Çolak ve beraberindeki üniversite kayıt işlemleri için İstanbul'da bulunan Sabiha Balyemez (50 yaşında-Adana Tekel'de işçi) ve kızı Aslı Balyemez, Özgür Gelecek gazetesi çalışanı Naime Bozlu, Kaldıraç çalışanı Süleyman ve isimleri belirlenemeyen 20 kadar insan gözaltına alındı.

Avcılar Emniyeti'ne bağlı olduklarını söyleyen polisler, baskına önce Kültür Merkezi'nin yasal işlemlerinin tamamlanmamış olduğunu gerekçe gösterdiler. Daha sonra bu mekanda bir panel yapılacak duyurumu aldıklarını, bu panelin yasadışı toplantı olduğunu, bu yüzden burada bulunan herkesi gözaltına aldıklarını söylediler.

Olayla ilgili olarak, o sırada tesadüfen orada bulunan bir avukat şunları söyledi:

"Aslında kapalı salon toplantıları için böyle bir uygulama yasal değildir. Normalde polis henüz yapılmamış bir toplantı söz konusu olduğu için uyarı yapması, uyarıya rağmen toplantı yapılsa tutanak tutması gerekir. Bu olayda Körpecan Kültür Merkezi'nin mali işlemlerini henüz tamamlanmamış olması dışında bir sorun yoktur. Ayrıca burada bulunan insanların gözaltına alınması da yasal değildir. Burası çay vs. gibi içeceklerin satıldığı, insanların çeşitli müzik aletlerini öğrenmek ve kültürel bazı etkinliklerde bulunmak için geldikleri bir yerdir. Gözaltına alınanların arasında bir pazarlamacı bile vardır."

Aralarında çeşitli devrimci basın çalışanlarının da bulunduğu gözaltılar derhal serbest bırakılmalı, haklarında "Toplantı ve gösteri yürüyüşlerine aykırılık"tan başlatılan yasadışı tahkikat derhal durdurulmalıdır.

SOSYALİZM YOLUNDA
KIZIL BAYRAK GAZETESİ
28.09.96

ARJANTİN: "MUCİZEVI EKONOMİ" FOS ÇIKTI

(Baştarafı Sayfa 6'da)

arasında petrol fiyatlarına yüzde 27, kitle ulaşım ücretlerine yüzde 20 zam, işten durdurmaları kolaylaştıracak yeni yasalar ve sağlık hizmetlerine karşı topyekün saldırı var.

UMUT İŞİĞİ: Hükümetin bu saldırılarına karşı Arjantin işçi sınıfı şiddetle direniyor.

Ağustos ayında gerçekleştirilen genel grev ülkeyi felce uğrattırken polis ile grevciler arasında çatışmalar oldu.

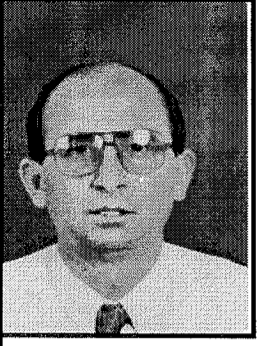
3-4 hafta önce, tüm ülke çapında "karartmalı protesto" yapıldı. Halk hükümete tepkisini göstermek için tüm elektrikleri kapattı. Arjantin'in her yanında proleter semtler karanlığa gömüldü. İnsanlar sokaklara çıkarak protesto gösterilerini destekledi.

Ekim ayı başındaki 36 saatlik genel grevle direniş doruğa ulaştı.

Carlos Menem tüm bunlara gözlerini ve kulaklarını kapayarak politikalarına karşılık "halkta hiç bir hoşnutsuzluk görmediğini ve bu politikalarını devam ettireceğini" söylerken sendika liderleri 48 saatlik yeni bir genel grev hazırlığına başladılar bile.

Önümüzdeki dönem gelişmelerin nasıl bir seyir izleyeceğini şimdiden kestirmek güç. Fakat açık olan bir şey var: "Arjantin Mucizesi" aslında bir mucize değil SERAPMIŞ.

KTÖS GENEL SEKRETERİ CEMAL ÖZYİĞİT'LE ROPÖRTAJ

1.Kıbrısta Sosyalist Gerçek:Sn. Cemal Özyiğit bize Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikasını kısaca tanıtır mısınız?

Cemal Özyiğit:Bünyesinde İlkokul ve Orta Eğitim öğretmenlerini barındıran Kıbrıs Türk Öğretmenler Birliği'nin dağılmasından sonra Eylül 1968'de kurulmuştur.Kurulduğu günden itibaren de "Zümre çıkarları toplum çıkarları ile iç içedir", ilkesini kendisine rehber edindi.Böylece KTÖS; yalnızca temsil ettiği ilkököl öğretmenlerinin değil, toplana emeği ile alınteri ile diğer kesimlerinin de sorunlarını ön plana çıkarıp çözmek için mücadele etmeye başladı.

vardığı yerden ses getiren ve özeldi ilkököl öğretmenlerine genelde tüm topluma çok şeyler kazandıran KTÖS, ortaya koyduğu mücadele ile devleşti ve giderek yönetenlere karşı, Toplumsal Muhalefetin önderi oldu.

Bugün ilkököl ve özel eğitim öğretmenlerinin yüzde yüze yakını bünyesinde barındıran KTÖS, her türlü baskı ve tehdide karşı, Egemen Güçlere karşı ve onların yerli işbirlikçilerine karşı direnmekte, Kıbrıs Türk Toplumunun göç etmeden, kendi öz yurdunda (güzel Kıbrıs'ta) Barış ve Demokrasi içinde İnsanca Yaşamaya için mücadeleye devam etmektedir.Ayrıca üyelerinin özlük hakları ile ekonomik, sosyal, siyasal haklarının geliştirilmesi ve ülkemizdeki Eğitim Sisteminin Toplum gereksinimlerine yanıt verecek şekilde sağlıklı bir yapıya kavuşturulması için uğraş vermektedir.

2.KSG:Eğitim işkolunda çalışan emekçilerin örgütü olan KTÖS, sizce daha hangi yolları katetmeli?

C.Ö:Ülkemizde yıllardan beri yaşanmakta olan çok önemli bir gerçek vardır.O da siyasi partilerin, birer demokratik kitle örgütü olan sendikalara hükmetmeye çalışmasıdır.Maalesef " muhalefette başka hükümette başka" söyleyen, bulunduğu konuma göre şekil alan bazı sol partiler (!) zaman zaman KTÖS'ü de etki altına almaya çalışmışlar, ancak bağımsızlığına düşkün KTÖS, onurlu, yiğit üyelerinin yerinde tepkisi ile böylesi durumlardan kısa sürede kurtulmayı başarmıştır.

Bayraktarlık döneminde, silahların gölgesinde genel kurul yapan, fakat asla egemen güçlere teslim olmayan KTÖS'ün, bağımsızlığı tutumunu sürdüreceğinden kimse kuşku duymamalıdır.

Öte yandan yapısal ve örgütsel bazı sorunları olan KTÖS'ün, yıllardır bir türlü tüzük değişikliğini yapıp daha sağlıklı bir örgüt yapısına kavuşması kaçınılmazdır.Yaptığımız araştırmalardan elde ettiğimiz sonuçlara göre bu fırsatı yakalamış durumdayız.Bu nedenle önümüzdeki günlerde çalışmalarla süratle başlayacağız.

Bir başka önemli sorun ise diğer Sendikalar ve Demokratik Kitle Örgütleri ile oluşturulması gereken birliklerdir.Defalarca denenen ancak dış etkenler sayesinde bir türlü sağlıklı bir zemine oturtulmayan Sendikal Birlikteği, önümüzdeki dönemde mutlaka oluşturulmalı ve işler hale getirmeliyiz.Ancak böylesi bir birlikteğin ilkeli, ilkeli olduğu kadar da eylemde birliktelik olması şarttır.

3.KSG: Ülkemizde sağlık ve eğitimin özelleştirilme çabalarına KTÖS nasıl bakıyor?

C.Ö: KTÖS, sorunlara sadece örgütsel değil, toplumsal açıdan baktığı için nerede

olursa olsun özelleştirmeye tümenden karşıdır.Çünkü özelleştirme; sendikasılaştırma, işten çıkarma, açlığa mahkum etme, göç ettirme,Türkiyelileştirme yani Entegrasyon demektir. Bunu kabul etmemiz kesinlikle söz konusu olamaz.Hele hele toplumun can damarı olan eğitim ve sağlıkta özelleştirmeyi asla kabullenemeyiz.Fakat maalesef yıllardan beri çeşitli şekillerde ufak ufak kendini gösteren eğitim ve sağlıkta özelleştirme çabaları, DP-ÇTP Hükümetleri döneminde büyük bir ivme kazanmıştır.Anayasaya rağmen ders kitapları çocuklara parayla satılmış, özel kolej furyası yaşanmıştır.Şimdi de özel ilkökuller piyasada yerini almıştır.Parası olmadığı için hastaneye gitmek zorunda kalan hastalardan bağış adı altında para toplanmaktadır.Buna karşı çıkıp tepki koymamıza rağmen tolumdaki duyarsızlık ve örgütümüz içindeki bazı sorunlar nedeniyle başarılı olmadık.Ancak yine de bu işin peşini bırakmamalı, eğitim ve sağlık alanında örgütlü diğer sendika ve birlikler başta olmak üzere toplumun diğer kesimleri ile birlikte mücadele etmeli ve özelleştirme çabalarını mutlaka geriletmeliyiz.Çünkü toplumsal varlığımız için bu mücadelenin mutlaka başarıya ulaşması gerekmektedir.

4.KSG:Mücadelenin ekonomik boyutu kadar siyasal boyutuna tarihsel önem veren KTÖS, Kıbrıs Sorununa nasıl bakıyor? Nasıl çözüm öneriyor?

C.Ö:Tarihsel sürece baktığımızda Kıbrıs, M.Ö. dokuz cumhuriyet ve (eğer bağımsız denirse) 1960-1963 dönemleri dışında hiç bağımsız olmamıştır.Doğu Akdeniz'e hakim olmak isteyen emperyalist ülkeler tarafından hep işgal edilmiştir.Bu nedenle esas sorun Kıbrıs Halkının bağımsız ve özgür yaşaması sorunudur.1974'den itibaren fiilen ikiye bölünmüş olan, ayrıca egemen İngiliz Üslerinin bünyesinde barındıran Kıbrıs'ta yıllardan beri süregelen toplumlararası görüşmeler bir türlü sonuç vermemiş ve toplumlar arası barış sağlanamamıştır.BM,AB ve diğer ülkelerin girişimleri hep başarısızlıkla sonuçlanmıştır.Bundan hiç kuşkusuz çözüm öneren emperyalist güçlerin kendi aralarında andlaşmalarını ve Kıbrıs Sorununa kendi çıkarlarını koruyacak şekilde çözüm üretmelerinin çok büyük payı vardır.Bize göre en önemli neden ise dış güçlerin etkisi altında kalarak kendi kendine yabancılaştıran ve etnik ayrılıkları ön plana çıkartarak çatışan Kıbrıslılar'ın haklarına sahip çıkıp Barış için tavır koymamalarıdır.

Ekonomik,sosyal,demokratik, siyasal tüm sorunlarımıza Kıbrıs Sorununa çözüm bulunmadan sağlıklı çözümler üretilebileceğine inanmıyoruz. KTÖS'e göre Kıbrıs Sorununun çözümü ise iki toplumun Barış ve Demokrasi içerisinde insanca yaşamasına olanak tanyacak ve güvenlikle ilgili endişelerini giderecek, kaşılıklı kabul edilebilir bir çözümdür.

Doğal olarak bunu Kıbrıslılar'ın istemesi ve bu konuda insiyatif olarak tavır koymaları en doğrusudur.Ancak KTÖS olarak, dış güçlerin soruna bir çözüm bulma uğraşlarını da reddetmiyoruz.Aksine bu doğrultudaki uğraşlardan Kıbrıslılar'ın yararlanabileceği ve bir araya gelecek Kıbrıs'ta Kalıcı Barış için ortak mücadele zemini oluşturabileceğine inanıyoruz.

5.KSG:Son olarak Kıbrıs Halkına mesajınız nedir?

C.Ö:Kıbrıs Halkının yaşadığı acıları da göz önüne alarak, son aylarda yoğunlaşan Egemen Şoven kışkırtmalara ve bunun sonrasında gerçekleşen sınır delme eylemleri ve adam öldürmelere karşı çıkmasını, ENOSİS ve TAKSİM (Entegrasyon ve Özerklik dahil) politikalarını reddetmesini ve Kıbrıs'ta Barış için insiyatif almasını, bir araya gelecek ortak tavır koymasını bekliyoruz.İnanıyoruz ki tüm kıbrıslılar için mutlaka aydınlık güzel günler gelecektir.

KONUK YAZAR

TÜRK DIŞ POLİTİKASINDAN ÇİFTE STANDART ÖRNEKLERİ

Ahmet AN

Son zamanlarda Türkiye'deki egemen çevreler, Kuzey Irak'a yeniden askeri operasyon düzenleyerek bir "güvenlik kordonu" oluşturma planından söz etmektedirler. Başka devletlerin bağımsızlık, egemenlik ve toprak bütünlüğüne saygı gösterme ilkesi her hal ve şartta uygulanması gerekirken, yakın geçmişte baktığımızda, Türkiye'nin bu konuda çifte standart uyguladığını görmekteyiz. İşte bunlardan bazı örnekler...

"Ermenistan'ın Azerbeycan topraklarını fiili işgalinin" kabul edilemez " olduğunu belirten Cumhurbaşkanı Turgut Özal, Ermenistan'a destek olan ülkeleri uyarak, "Türkiye bu konuda gereken her şeyi yapacaktır" dedi... Özal basın toplantısında. Ermenistan'ın Azerbeycan topraklarına saldırmasıyla ortaya çıkan son gelişmelere değinerek, Ermenistan ile Azerbeycan arasındaki sorunun "Karabağ sorunu" olmaktan çıkıp, "Ermenistan'ın Azerbeycan topraklarını fiili işgal hareketine dönüştüğünü" söyledi. (Cumhuriyet, 6.4.1993)

Türkiye'nin bağımsızlık, egemenlikle toprak bütünlüğünü garanti ettiği Kıbrıs Cumhuriyeti'ne 1974 yazında "müdahale etmesi" ve 20 yılı aşkın süredir bu ülkenin bölünmüş olarak kalması, "kabul edilemez" değil midir? "müdahale sorunu" olmaktan çıkıp, "Türkiye'nin Kıbrıs topraklarını fiili işgal hariketine dönüştüğünü" neden görülmek istenmiyor ?

"Kürdistan Yurtseverler Birliği Lideri Celal Talabani, Kuzey Irak'ta Türk Lirasını kullanma niyetlerini yinelerken, Ankara bu konuda kesin kararını vermedi."(Cumhuriyet, 21.5.1993)

"Türk Lirasının Kuzey Irak'ta tedevülünün, Türk ekonomisine hiç bir yarar sağlanmayacağı ve bazı sakıncalar getireceği öne sürüldü. AA muhabirinin konuyla ilgili sorularını yanıtlayan bankacılık uzmanı, Prof. Selcuk Abaç, bir başka ülkenin sınırları içinde TL kullanmasını,

Türkiye'nin egemenlik alanını genişletmesi gibi bir siyasi sonucu olacağını belirterek, TL'nin Kuzey Irak'ta kullanılmasının doğuracağı ekonomik sonuçları şöyle özetledi..." (Kıbrıs, 25.5.1993)

Türk Lirası'nın 1976'dan beri, Türkiye'nin askeri işgal altında tuttuğu ve üzerinde ayrı bir devletlik kurduğu Kıbrıs Cumhuriyeti toprakları üzerinde kullanılmakta olmasının, "Türkiye'nin egemenlik alanını genişletmesi gibi bir siyasi sonucu" olmamış mıdır ? Bunun doğurduğu ekonomik sonuçlardan kimlerin yararlanmakta olduğu konusu ayrıca tartışılabilir.

"Türkiye, İran ve Suriye Dışişleri Bakanları tarafından Tahran'da gerçekleştirilen üçlü zirvede, Güney Kürdistan'daki Kürt Federe Devleti, PKK ve su sorunları görüşüldü... Üç ülkenin de Irak'ın toprak bütünlüğü ve egemenliğinin korunmasından, ülkenin geleceğinin, halkının özgür ve ortak iradesiyle demokrasi ve iyi komşuluk esaslarına dayalı bir biçimde belirlenmesinden yana olduğu belirtilen ortak açıklamada Irak hükümetinin BM'nin tüm kararlarına şartsız uyması istendi.(Özgür Gündem,8.6.1993)

Aynı Türkiye, toprak bütünlüğü ve egemenliğini korumayı 1960'da garanti ettiği Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bu haklarını niçin korumayıp, 1974'den beri bu doğrultuda alınmış olan BM'nin tüm kararlarına uymamaktadır?

"Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin, dün geç saatlerde Bosna-Hersek Cumhurbaşkanı Aliya İzzetbegoviç ile görüştü. Cumhuriyet'e bilgi veren üst düzey Dışişleri Bakanlığı yetkilisi, "biz başından beri etnik ayrımcılığa karşı çıktık. Bosna-Hersek'in bölünmesine yol açacak bir gelişmeye karşı olduğumuzu vurgulamıştık." (Cumhuriyet,31.7.1993.)

Kıbrıs'ta etnik ayrımcılık ve adanın bölünmesi politikalarında ısrar eden aynı Türkiye değil midir?

"Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin Türkiye'ye döndü ve Havalimanında yaptığı açıklamada "Saray Bosna'nın bölünmesine göz yumulması, Avrupa'nın ortasında yeni bir Berlin duvarının örülmesine yol açar. Bu durum ise, kalıcı bir barış yerine kanayan bir yara meydana getirir" dedi."(Kıbrıs, 16.8.1993)

Kıbrıs adasının bölünmesini gerçekleştirilen Türkiye, Avrupa'nın Güneydoğu ucunda yeni bir Berlin duvarının

örülmesine yol açmadı mı? Bu kalıcı barış yerine, 20 yıldır kanayan bir yara meydana getirmede mi?

"Çetin, Rusya'da yayınlanan Nezavisimaya (Bağımsız) Gazeta'da dün birinci sayfadan verilen demecinde, Bosna-Hersek ve Azerbeycan'da Sırplar ile Ermeniler'in aynı politikayı güttüklerini vurgulayarak, "uluslararası camia saldırganları kesinlikle ödüllendirmemeli" dedi... Çetin, toprak işgalinin hiçbir biçimde cezalandırılmamasından dolayı, saldırgan tarafların ele geçirdiği topraklar yanlarına kar kalabileceğinden, uluslararası camianın toprak işgallerine karşı mutlaka etkili bir yaptırım mekanizmasına başvurmasının zorunlu olduğunu belirtti."(Halkın Sesi, 27.8.1993)

Kıbrıs Cumhuriyeti devletinin %37'lik toprağını 1974'den beri işgal altında tutmakta olan Türkiye'ye hiç bir cezalandırma uygulamayan uluslararası camia onu ödüllendirmiş olmuyor mu? Ele geçirilen toprakların yanlarına kar kalabileceği mi zannediliyor? Bu duruma karşı mutlaka etkili bir yaptırım mekanizmasına baş vurulması zamanı artık gelmedi mi?

"Meclis Başkanı Hüsamettin Cindoruk, "Kuze Irak'ta yapay devlet olmasın" dedi. ABD Kongresi Savunma Alt Komisyonu Başkanı ve beraberindeki Kongre üyelerini kabülü sırasında yaptığı konuşmada şöyle dedi: "Henüz yerleşmemiş bir bölgeye yapay bir devlet mi oturtacağız?...Bugünkü durum, Türkiye'ye sıkıntı veriyor... Oradaki bugünkü oldu-bitti ülkemizin terörle olan mücadelesini zorlaştırıyor ve Türkiye'nin bölünmesi için birtakım odak noktaları orada bataklık gibi sivrisinek üretiyor. (Hürriyet, 13.1.1994)

Kuzey Kıbrıs'ta henüz yerleşmemiş bir bölgeye -çünkü Rumlara ait ev ve topraklar sorunu çözülmemiştir- oturtulmuş bulunan yapay KKTC devletçliği, dünya demokratik kamuoyuna hiç mi sıkıntı vermiyor? Buradaki birtakım odak noktaları, Kıbrıs'ın bölünmesi için bataklık gibi sivrisinek üretmiyor mu?

"Cumhurbaşkanı Demirel, ABD'nin en etkili gazetelerinden New York Times'a verdiği bir demeçte, Kuzey Irak'taki Kürtler'i korumak

(Devamı Sayfa 11'de)

TÜRK DIŞ POLİTİKASINDAN ÇİFTE STANDART ÖRNEKLERİ

(Baştarafı Sayfa 10'da)

amacıyla sürdürülen "Çekiç Güç" operasyonunun bölgede yarattığı ekonomik ve sosyal sorunlara değindi. Demirel, "Bu konuda büyük hassasiyet var. Kuzey Irak'ta yaşayan Kürtlerin korunması operasyonunun sonucu, ortaya ayrı bir Kürt devletinin çıkmasına neden olmamalıdır. İnsani acıma duygularımız, başımıza istemediğimiz sorunlar çıkmasına yol açmamalıdır" dedi. Cumhurbaşkanı, Kuzey Irak'ın Irak yönetiminden kopmasının, kendisini ciddi biçimde endişelendirdiğini söyledi". (Kıbrıs, 7.7.1994)

Kıbrıs'taki Türkleri korumak amacıyla 1974'de yapılan "Baş Harekatı"nın bölgede yarattığı ekonomik ve sosyal sorunlardan Demirel'in haberi var mı? Operasyon sonucu ortaya ayrı bir Türk devleti çıkmadı mı? Kuzey Kıbrıs'ın Kıbrıs Cumhuriyetinin bütünüğünden kopmuş olması kendisini ciddi biçimde endişelendiriyor mu?

"Pakistan Başbakanı Benazir Butto ile birlikte dün Saraybosna'ya giden Başbakan Tansu Çiller, dünya kamuoyuna "Barışı değil, savaşı durdurmalıyız. Barışı sağlamak için bu ülkelere yardım etmeliyiz" diye seslendi ve "Şimdi insanların arasına etnik, kültürel, ya da dinsel Berlin duvarları dikmeyelim" çağrısında bulundu... Başbakan Çiller, Saraybosna'da havaalanında gazetecilere yaptığı açıklamada, "Avrupa ideolojisi farklı etnik grupların, farklı dinlerin bir arada yaşaması ilkesine dayanmaktadır... Temel hedef, toprak bütünlüğünün korunduğu adil bir barış sağlamak olmalıdır. Bunu sağlayamazsanız, birbirlerinden nefret eden etnik grupların yeniden çatışması kaçınılmaz olacaktır" dedi... Çiller ile Butto, yayımladıkları ortak bildiriye şöyle dediler: "...Çıkarların ilkelere galebe çalınmasına izin verilmemelidir... Bosna, namlu ucunda müzakereye zorlanmamalıdır. Saldırgan taltif eden ve saldırganlığın kazançlarını meşrulaştıran her türlü empoze edilmiş çözümün karşısında olacağız..." (Cumhuriyet, 3.2.1994)

Bosna-Hersek'te etnik, kültürel, ya da dinsel Berlin duvarının dikilmesine karşı olan Bayan Çiller, Kıbrıs'ta neden bu duvarların dikilmesi olmasına karşı çıkmıyor? Avrupa'nın bir parçası olan Kıbrıs'ta neden hedef olarak adanın toprak bütünlüğünün korunması için değil de, ayrılık için politikalar üretiliyor? Kıbrıs sorununda neden Türkiye'nin çıkarlarının, ilkelere galebe çalmasına izin veriliyor? Kıbrıs, neden namlu ucunda taksim çözümünü kabule zorlanıyor ve savaşın sonuçlarını meşrulaştıran sözümler empoze edilmeye çalışılıyor?

"Azerbaycan hükümeti, Ermeniler'in güç kullanarak ele geçirdikleri Kelbecer, Kubatlı ve Zengilan kentlerine Ermeniler'i yerleştirmeye başladıklarını bildirdi. Azerbaycan Dışişleri Bakanı Hasan Hasanov, BM Genel Sekreteri Butros Galı'ye bir mektup göndererek, Ermenistan'ın ülkesine karşı ilhakçı bir politika izlediğini ve sistemli bir biçimde ele geçirilen topraklara Ermeniler'i iskan etmeye başladıklarını belirtti. Ermenistan'ın bu yolla Azerbaycan'dan toprak koparmayı amaçladığını kaydeden Hasanov, Erivan hükümetinin bölgede nüfus değişimi politikası izlemesi sonucu yüzbinlerce Azeri'nin gelecekte evlerine dönme şansının ortadan kaldırıldığına dikkat çekti." (Kıbrıs, 26.5.1994)

Türkiye'nin Kıbrıs'ta yapmakta olduğu nüfus aktarma ve ele geçirilen topraklara iskan etme politikasından bunun bir farkı var mı? Türkiye'nin bu yolla Kıbrıs'tan toprak koparmayı amaçladığı ortaya çıkmamış mıdır? Uygulanan nüfus değişimi politikası, birlik değil de ayrılık güdüldüğünü kanıtlamıyor mu?

Azerbaycan'da yayımlanan "AZG" gazetesinde önceki gün yer alan özel demecinde, "Ermenistan'dan beklediğimiz tek şey, uluslararası ilkelere ve normlara saygı göstermesi, Azerbaycan'ın sınırlarının değişmezliğini ve toprak bütünlüğünü tanımasıdır" diyen Başbakan Çiller, aynı konudaki görüşlerini şöyle sürdürdü: "Eğer Ermenistan bu ilkelere uyar ve Azeri topraklarının işgaline son verirse, Türkiye'nin komşusu olan bu ülke ile ilişkilerimizin normal biçimde gelişmesinin önünde hiçbir engel kalmaz." (Cumhuriyet 7.8.1994)

Kıbrıs sorununda da Türkiye'den beklenen şey, uluslararası ilkelere ve normlara saygı göstermesi, Kıbrıs'ın (Türkiye tarafından da güvence altına alınan) bağımsızlık, egemenlik ve toprak bütünlüğü tanıması değil midir?

Türkiye bu ilkelere uyar ve Kıbrıs topraklarının işgaline son verirse, güney komşusu olan Kıbrıs Cumhuriyeti'nin iki toplumlu ve iki bölgeci federal bir yapıya kavuşmasının önündeki bazı engelleri kaldırma yönünde iyi niyetini göstermiş olmayacak mı?

"Türkiye, İran ve Suriye arasındaki toplantıya katılmak üzere Şam'a giden Dışişleri Bakanı Mümtaz Soysal, üç ülkenin de Irak'ın toprak bütünlüğüne verdikleri önemi gösterme amacıyla olduğunu söyledi... Dışişleri Bakanı şöyle konuştu: "Irak'ın toprak bütünlüğü deyince, PKK unsuru da konuya dahil oluyor. Kuzey Irak'ta bağımsız bir Kürt devleti, toplantıya katılan üç ülke tarafından da istenmemektedir" (Cumhuriyet, 22.8.1994)

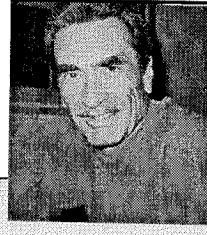
1960'da iki toplumlu bir yapıyla kurulan Kıbrıs Cumhuriyetinin toprak bütünlüğünü garanti etmiş olan Türkiye, İngiltere ve Yunanistan'ın, bu ülkenin 1974'den beri bozulmuş olan toprak bütünlüğünü yeniden sağlamak için önem göstermeleri gerekmektedir. Kıbrıs'ın toprak bütünlüğü deyince, 1958'den beri çaba göstermekte olan taksimci unsurlar da konuya dahil oluyor mu? Kuzey Kıbrıs'ta bağımsız bir Türk Devletinin Uluslararası topluluk tarafından istenmediği çeşitli BM ve Avrupa Konseyi kararlarında dile getirilmemiş midir? TC'ye bağımlı bir K.K.T.C'yi Uluslararası topluluğa rağmen tanıyan ve askeri-siyasi desteğini 20 yıldan fazla bir süredir sürdürmekte ısrar eden yine aynı Türkiye değil midir?

"Ermenistan ve Dağlık Karabağ'ın, para birimlerini birleştiren bir anlaşma imzaladıkları açıklandı. Azerbaycan, anlaşmayı "Barışı engellemeye yönelik bir provokasyon" olarak nitelendi. Azerbaycan Dışişleri Devlet Danışmanı Vefa Gulzade, Interfax tarafından yayımlanan açıklamasında, Karabağ'ın gelecekteki statüsü konusundaki anlaşmazlığın henüz çözülmediğini, dolayısıyla Karabağ'ın hala Azerbaycan'ın bölünmez parçası olduğunu belirterek, "anlaşmanın imzalanması çok acele atılmış bir adımdır. Başarılı olacağını sanmıyorum dedi." (Cumhuriyet, 31.8.1994)

Türkiye ve Kıbrıs Türk yönetiminin, 1963 ile 1974 arasında tedavülde olan Kıbrıs Lirası yerine, 1976'dan sonra Türk askerinin denetimi altında tuttuğu topraklarda Türk Lirası kullanılmasını karara bağlamaları, Taksimci bir politikanın göstergesi olmamış mıdır? Kuzey Kıbrıs topraklarını zora dayanarak, bölünmez bir bütün olduğunu garanti etmiş olan Türkiye tarafından tüm Ada topraklarından ayrırmak nelere mal olmuştur? Kıbrıs Türk yöneticileri, birlikte kurulmuş olan Kıbrıs Cumhuriyeti devletindeki asli görevlerine geri dönseler, kıyamet mi kopacak? Niyeye doğru yolu değil de, ayrılıkçılığı deniyorlar?

"Dışişleri Bakanı Mümtaz Soysal, BM Genel Kurulunda dün gece bir konuşma yaptı. Bosna-Hersek'le ilgili olarak "saldırı birkez daha ödüllendirildi" diyen Soysal, sözlerini şöyle sürdürdü: "Kritik bir noktaya gelmiş bulunuyoruz. Uluslararası toplum artık taahhütlerini yerine getirmelidir." Soysal, Ermeni Kuvvetlerinin Azerbaycan topraklarının beşte birini işgal ettiklerini belirtti ve bu kuvvetlerin derhal çekilmeleri yolunda yapılan tüm çağrılarının yanıtız kaldığına dikkati çekti. Soysal, "Ermenilerce yaratılan bu yasadışı durum, Uluslararası barış ve güvenlik açısından tehdit oluşturuyor" dedi. (Cumhuriyet, 1.10.1994)

Türkiye biran önce Uluslararası ilişkilerde çifte standart kullanmayı terketmeli ve Kıbrıs'ta bunu örnekleyip, kanıtlamalıdır!

**OLAYLAR
VE
GERÇEKLER...**

ARIF H. TAHSİN

KEŞKE SOLCULARIN DA BİR DENKTAŞ'I OLSA

Neredeyse haftanın çoğu günlerini Türkiye'de geçirecek. Ya bir konferanstadır, ya bir televizyonun programındadır, ya bir görüşmedir.

Ama, sadece Türkiye ile yetinmez...

Kim kabul ederse, yeter ki ABD karşı olmasın, oradadır. Polonya da olur, Almanya da olur, ABD da olur, Asya da olur, Afrika da olur...

Ve, bıkmadan, usanmadan anlatır Kıbrıs Davası'nı.

Aslı-astan olur ya da olmaz, çağa uyar, ya da uymaz, Kıbrıslı Türklerin çıkarlarıyla uyuşup uyuşmadığı da önemli değildir. Kendisi için tamamdır ya, öyleyse Kıbrıslı Türkler için de, Türkiye için de, Türklük dünyası için de, kendi dediği, en doğrusudur.

Türkiye dışında, genelde, dedikleri kabul görmez ama. O, bıkmadan, usanmadan, yorulmadan sürdürür işini...

Aslında onun için önemli olan Türkiye'dir. Türk halkıdır. Başta Türk ordusunun Generalleridir sonra siyasi partilerin liderleri, Cumhurbaşkanları ve Başkanlar...

Hem ülkücüdür, hem dincidir, hem milliyetçi sosyalisttir hem de birinci sınıf demokrasidir. Bütün bunların üstünde "mason"dur da aynı zamanda...

Sadece ülke dışında değil, ülke içinde de, Kıbrıs davası ile en çok uğraşan odur.

Her allahın günü Rum'a laf yetiştiren de odur.

Kabuller, ziyaretler, açılışlar, kokteyller, konferanslar, basın toplantıları, yemekler vs. muhalefete laf yetiştiren de odur, hükümete laf yetiştiren de o.

Milli günlerin 50 yıllık nutukçusu da odur. Uzun lafın kısıası, sabahtan akşama kadar, daha doğrusu yatağa girip "switch off" yapana dek yoğun bir çaba içerisinde. Ve herşey "Kıbrıs davası" içindir.

Anlaşılabileceği gibi bu, Sn. Denktaş'tan başkası değildir.

Bu yoğun çalışma, ve gayret, Sn. Denktaş'a ne sağlıyor?

Büyük oranda yanlışlıkla içeren o nedenle Kıbrıslı Türklere ağır darbeler indiren ve yokoluşa sürükleyen politikasının gerek asker, gerek sivil Türkiye yetkilileri tarafından onayını sağlıyor.

Sn. Denktaş'ın Kıbrıs politikasına zararı sadece Kıbrıslı Türklere mi?

Hiç kuşkusuz, bu politikadan Türkiye de nasibini geniş oranda almaktadır. Şu örnek, Denktaş'ın yönlendirdiği Kıbrıs politikasının Türkiye'ye zararını göstermeye yeterlidir: 20 Temmuz 1974'te Türkiye Kıbrıs'a müdahale ettiğinde 33 Türk Lirası 1 İngiliz Lirası ederdi. Bugün ise 1 İngiliz Lirası ise 150 bin Türk Lirası eder. Bir Kıbrıs Lirası bugün 38 Türk Lirası ederken bugün 200 bin Türk Lirası eder.

Düşünebiliyor musunuz Türkiye'nin başına Kıbrıs politikası yüzünden gelen felaketin büyüklüğünü. Türkiye'nin yetkilileri göremiyorlar mı bu felaketi? Hiç kuşkusuz görüyorlar ama Denktaş'ın kiskacıdan kurtulmak kolay değildir.

Denktaş'ı anlayıp yanlışla karşı çıkma cesaretini gösterebilmek için enaz Denktaş kadar Kıbrıs konusunda zaman ayarabilmek gerekir. Bu da Türkiye yetkilileri için mümkün değildir, mümkün değildir.

Neredeyse 50 yıla varan bir mücadeleyi hem de yanlışları ağır basan bir mücadeleyi götürebilen bir kimsedir Sn. Denktaş.

O bakımdan başarısını bu başarısını onaylamasınız da teslim etmek zorundasınız.

Hiçkimse Denktaş için "başarısız" diyemez, dememelidir.

Denktaş için önemli olan Kıbrıslı Türklerin nerede bulunmalarının gerektiği değildir. Önemli olan kendisinin ne hedeflediğidir. Anlaşılan o ki Kıbrıslı Türklerin varlığının korunması değil, Denktaş'ın hedeflediği ...

"Giden Türk gelen Türk" değişti Denktaş'ın olduğuna göre, Kıbrıslı Türklerin yok oluşu hiç ırgalar mı Denktaş'ı?

Evet, doğrusu şu ki Denktaş, kendi alanında bir devdir. Ve, ne Kıbrıs'ta ne de Türkiye'de rakibi yoktur. Mücadele azmini takdir etmemek mümkün mü? 50 yıl yanlışlarla dolu, haksızlıklarla yüklü kendi toplumunu karşıya alarak kendini adadığı ne söylediği Türklük dünyasına ağır bedeller ödeten bir çizgi üzerinde vals yaparcasına rahatlık içerisinde iş çevirmek hangi baba yiğide nasip oldu bu dünya yüzünde Denktaş'tan başka?

Evet Denktaş'a "bravo" demenin öfkesinde diyeceğimiz yoktur sözüm kendimize... Kıbrıslı Türklere bir de sol muhalefete... Tek başına bir Denktaş kendi halkını yenebiliyor. Solcusunu, sosyalistini silip süpürüyor ya da peşinden sürüklüyor.

Türkiye'nin solcusunu daha beter ediyor. Sağcısını da tabii ki...

Diyeceğim şu ki Denktaş'ın çalışma azmi, çalışma biçimi, inadı, sol muhalefete örnek olmalıydı, olmalıdır.

Yani Kıbrıs Türkünün solcusu enaz haftada bir kez Türkiye'de bir konferans düzenleyemez mi? Türk yetkililer ve yakın ilişkiye giremez mi? İngiltere'de haftada bir hatta daha çok Kıbrıslı Türklerle söyleşiler düzenleyemez mi? İngiltere'nin solcularıyla yakın ilişki kuramaz mı? Ya da Avrupa Birliği ile Birleşmiş Milletlerle...

Ve, sürekli olarak Kıbrıslı Türklerin haklarını anlatamaz mı dünya solcularına? Biliyorsunuz ki solcuların en azından Avrupa'da hala daha, kendilerini kabul ettirmeleri çok kolaydır. Uzun lafın kısıası şudur: Solun davasını yani Kıbrıslı Türklerin davasını kovalayacak bir Denktaş'ı aradığımız.

Kovalanacak davamız varsa tabii...

Çünkü, görünen o ki, Kıbrıslı Türklerinin solcuları, sosyalistleri, toplum sorunlarını çözme görevinin kendi görevleri olduğunu unutmuşlardır.

Hatırlayalım artık! Toplum sorunlarını sağcılar değil, solcular çözer.

Sol, görevini, hakkını vererek yerine getirirse, "HAKYİYİCİ DÜZEN" kurulamaz bir ülkede ezemez kimse halkı solun görevini yerine getirdiği ülkede...

Hem sol olacak, hem sosyalist olacak, hem de görevini yapmayacak...

Mümkün mü bu?

Doğruya doğru, bunu düşünemedik yahu...

Tam da sırasıydı şimdi.

Uzatma, uzatma sen da.

Görürük da yapank sonra...

Gene de ben, tekrarlamakta yarar görürüm.

Keşke solcuların da, bir Denktaş'ı olsaydı bu Kıbrıs'ta.

GERÇEK

SELİM KURTULUŞ

TKP'Yİ NASIL BİLİRDİNİZ ?

Sakin yazının başlığına bakıp kafanız karışmasın. TKP kısaltması ile değinilmek istenen Türkiye Komünist Partisi değildir. O bildiğiniz TKP'dir. hani literatürde "sosyalist" sözcüğünü "Öztürkçe" adına "toplumcu" yaptılar ya. İşte "bizim" Toplumcu Kurtuluş Partisi'nin adı "Sosyalist Kurtuluş Partisi" olarak da telaffuz edilebilir. Anlam olarak aynı kapağı çıkar. Sosyalist Kurtuluş Partisi! Vay be!.. Büyük iddia! "Kıbrıs Türkünün kurtuluşu ihtiyacı var. Bu da sosyalist kurtuluştur." İşte partinin isminin verdiği mesaj budur. Ya içerik. Onu irdelemek için biraz sabredin. TKP'nin kuruluşundaki çıkış noktaları ele alınırsa en önemli etken 1974 öncesi TMT kademelerinde çalışan, "emek veren" unsurların 1974 sonrası ortaya çıkan sosyal, siyasal, ekonomik ayrıcalıklardan yararlanamama rahatsızlığıdır denebilir. Denktaş-UBP icraatlarının yarattığı rahatsızlık TKP'nin zemini oldu. 1974 sonrası "sol" söylemle, CTP'nin siyasal anlayışına tepki duyan bir grup "solcu" da TKP'nin kuruluşuna harç koymuştur.

1980'li yıllarında Denktaş-UBP icraatlarına tepki duyan halk TKP'yi destekledi. TKP balonvari şifti. Fakat ülke siyasetiyle ilgili resmi çizgide gitmesi neticesi veya parti içindeki TMT kanadının partiye tümden hakim olması sonucu bu balon hızla söndü. Toplumcu Kurtuluş Partisinin Kıbrıs sorununa dönük tavrı özde resmi çizgiden farksızdır. O da "Anavatanın" siyasetini, koruyuculuğunu benimsemiştir. KKTC ilanını (ilan ettirenleri ve niyetleri bildikleri halde) ayakta alkışladılar. Denktaş'tan daha fazla KKTC savunucusu oldular. Denktaş'ın entegrasyon, ilhak, iltihak söylemlerine karşı KKTC'yi öne çıkardılar. KKTC'nin ne kadar bağımlı-bağımsız olduğuna bakmadan. Denktaş-UBP siyasetinin aksadığı -topalladığı dönemlerde (eğer TC'de de uygun hükümet varsa) "anavatanlarına" "biz bu işi daha iyi yaparız" tavrını sergilemişlerdir. Hangi işi demeye gerek yok. Denktaş'ın-UBP'nin işini. TC ahmak mı? Aslı varken niye sahteleri ile uğraşsın. Güven artırıcı önlemleri savunan, bunu federasyona geçiş gören, (nasıl bir federasyon) AB'ye girişi savunan, TC-Yunanistan-İngiltere'nin etkin ve fiili garantisini savunan bir Kıbrıs politikası güden TKP.

CTP'nin son yıllarda gerçek siyasal yüzünü göstermesi ile kitleler bu iki partiyi aynı kulvarda koşan atlar gibi görmekte. CTP'nin koalisyon dönemi halk açısından tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. CTP tökezledi. Doğal olanı TKP'nin güçlenmesi idi: Oysa TKP güdük yapısını korumaktadır.

Kıbrıs Türk emekçileri örgütlenebileceği, sorunlarına, ülkesine sahip çıkabilecek partiler içerisinde TKP'yi de görmemektedir. CTP'nin "anavatanı" çizgisi, YKP'nin AB'ci emperyalistlere iltihak tavrı, TKP'yi büyütme-yeri eritiyorsa, TKP için "onu nasıl bilirdiniz" demekten başka çare yoktur.

**SOSYALİZM
MÜCADELESİNDE
DEVİRİMCİ KILAVUZ****TOPLUMLAR TARİHİ**

-7-

SOSYALİZM**İŞÇİ SINIFI HAREKETİ NASIL
BAŞLADI**

Daha önce de aktardığımız gibi 17-18.yy'larda belirleyici olan, burjuvazinin eski egemen sınıflara karşı siyasi ve iktisadi savaşıdır. Bununla beraber, işçi sınıfı hareketi 18.yy'ın başlarında 14-16 saatlik iş günü ve geniş ölçüde kadın ve çocukların ücretlerinin indirilmesine yönelik tepkinin makinelere saldırmak, parçalamak biçiminde ifadesini bulması ile başlar.

Bu süreçte İngiltere esas olmak üzere birçok ülkede benzeri bir seyir geliştirmiştir.

19.yy'ın ilk yarısında makineleşme alanında gerçekleşen büyük atılım işçi sınıfında da belli bir bilinçlenmeye yol açtı. İşçi sınıfı kendi öz örgütlerini yaratarak çıkarları doğrultusunda belli bir savaşım başlattı. Oluşumun ilk evrelerinde feodalizme karşı burjuvaziyi desteklemek durumunda olan işçi sınıfı, siyasi, iktisadi ve ideolojik savaşım sırasında burjuvazinin manevi etkisinden kurtulur. Kendi çıkar, hak ve bağımsızlığı doğrultusunda mücadelesini şekillendirmeye başlar.

İngiltere'de adını, çalıştığı makineyi ilk tahrip eden işçinin adı olan Ludd'dan alan Luddite Hareketi ile başlayan sınıfsal eylemlilikler, 1836'da Londra işçiler derneğinin kurulması ve bu derneğin Çart adını alması ile gelişen Çartizm; Fransa'da 1871'de gerçekleşen Paris Komünü mücadelesi; Almanya'da İngiltere ve Fransa'nın biraz gerisinden gerçekleşen çeşitli miting ve gösteriler işçi sınıfının belli bir tecrübe elde etmesine sebep oldu. Bunların arasında Paris Komünü oldukça belirleyici ve özgün bir örnek olduğu için ayrı bir başlık altında incelemeyi uygun görüyoruz.

**PROLETARYA'NIN BEDELİ KANLA
ÖDENMİŞ EŞSİZ TECRÜBESİ:
PARİS KOMÜNÜ**

Fransa, İmparator III. Napoleon'un yönetiminde yeteneksizliklerine yeteneksizlik eklediği, savaşa hazır olmayan bir ordu ile Prusya'ya savaş açtığı 19 Haziran, 1870 tarihinden itibaren ordu ve İmparator'un Sedan'da tutsak oluş tarihi olan 2 Eylül'e kadar yenilgi topladı.

Bu haber Fransa'ya ulaştığında öfkenin gücünü silaha dönüştüren halk, Yasama Meclisi'ni basarak hükümeti devirdi. Ne var ki, bu durumdan, "Ulusal Savunma Hükümeti" adı verilen yeni bir hükümet kuran burjuvazi, çıkar sağladı. Yönetimin Başına General Trochu getirildi.

İşçiler büyük bir hızla kendi örgütlerini oluşturmaya başladılar. Bu örgütlerin temsilcileri Paris'te belli birtakım lokallerde yapılan toplantılarda merkezi bir komite yönetimi altında Paris'in 20 yönetim bölgesinde genel güvenlik komiteleri kurmayı karara bağladılar.

Merkezi komite bir yandan "Ulusal Savunma Hükümeti"ne Paris'in savunulması ile ilgili vaatlerde bulunurken öte yandan halkın silahlandırılmasını, polislin dağıtılmasını ve komün seçimlerini programına aldı.

Komün'ün işlevi ile ilgili olarak iki ayrı görüş kafa karıştırıyordu. Birincisi, Komün'ün Paris'in kendi kendini yöneten bir

belediye organı olarak görüyordu. İkincisi, Komün'ü bütün ülkeyi kaplayacak yeni bir iktidar organı olarak benimsiyordu.

Hükümet, devrimci işçilerin kendi yönetimleri anlamında olan Komün seçimlerini engellemek için elinden geleni yaparken yönetim bölgelerinde ulusal muhafız örgütü kurulmasına yetki verdi.

Bu yöntem işçilerin silah sağlamasına etkili oldu.

18 Eylül, Prusya ordusunun Paris'i kuşattığı tarih oldu. İşçiler "Yurdun Savunması" parolası doğrultusunda yiğitçe savaşırdı; hükümetin, silah yapımını artırmak, kiralari, fiyatları düşürmek, işçiyi düzeltmek yolundaki talepleri gözardı ettiğini, komün seçimlerinin hazırlanmasını isteksizce kabulünü gözlemlemişler, burjuvazinin ihanetini algılamışlardı.

Hükümetin başında bulunan Trochu, devrimci proletaryaya karşı durabilmek için Almanlarla anlaşmaya çalıştı. 1871 Ocağında bu amaçla Versailles'a gitti.

Öte yandan, proletarya aleyhine gerçekleşen seçimlerin ürünü, gericici bir bileşimle ortaya çıkan, Millet Meclisi oldu.

17 Şubat'ta Thiers hükümetinin başına getirildi. 26 Şubat'ta ise tamamen Almanlar'ın talepleri doğrultusunda bir barış antlaşması imzalandı. Bunu, doğal olarak, Alman ordularının işgale başlaması takibetti.

**İŞÇİLER ALMAN İŞGALİNE KARŞI
ÇIKIYOR**

Alman'ların lehine gerçekleşen anlaşmayı öğrenen işçiler koşullara ve ihanete teslim olmamaya karar vererek işgal edilecek bölgelerdeki topları işçi mahallelerine çekme kararı aldılar.

Kendi oluşturdukları Merkez Komite ve Ulusal Muhafız Federasyonu tarafından iyi örgütlenmiş olan işçiler Thiers'in birliklerine karşı topların ellerinden alınmasını engellemek için çatıştılar.

18-19 Mart'ta Ulusal Muhafız Merkez Komitesi komün için seçim yapılmasına karar verdi. Bu proletaryanın iktidarı demektir.

Burjuva mahallelerinin boykot ettiği seçimlere seçmenlerin yarısı katıldı. 86 Kişinin seçildiği halde bunların bir kısmı seçildikleri görevi üzerlerine almayı reddettiler.

Komünde 28 işçi, 8 memur ve 29 çeşitli meslek temsilcisi oturuma katılıyordu.

KOMÜNÜN İŞLEYİŞİ NASILDI

Komün hem yasama hem de yürütme görevini üstlenmiş bir organdı. Seçimle başa gelen ve istendiğinde görevden alınabilen üyelerin oluşturduğu belediye meclisi üyeleri tarafından yönetiliyordu. Bunların ücretlerinin işçi ücreti olmasına karar verilmişti.

Komün düzenini oturtmak için birtakım kararlarını başarı ile yaşama geçirdi. Bunlar aşağıdaki şekilde sıralanabilir.

-Sürekli ordu kaldırıldı yerine silahlı halkı temsil eden ulusal muhafızlar geçirildi.

-Din, devlet ; rahipler de, dünya işlerinden ayrıldı.

-Din bütçesi kaldırılarak kilise malları ulusal mülkiyete dönüştürüldü.

-Öğrenim kurumlarının tümü halka ücretsiz olarak açılarak kilise ve devletin idaresinden ayrıldı.

-Boş konutlar en çok ihtiyacı olan ailelere verildi.

-Patronları tarafından terkedilen fabrika ve işletmelerin buralarda çalışan ve kooperatif birliklerinde birleşecek olan işçilere verilmesine, bu kooperatiflerin de tek bir federasyon biçiminde örgütlenmesine karar verildi.

-Fırın işçilerinin gece çalışması yasaklandı.

-İşçilerin özel bir sömürsü olan Emniyet

Sandıkları kapatılarak konut kiralalarına ilişkin ödemeleri iptal edildi.

-Zenginlerin ellerinde tekelleşmiş olan işbulma büroları Paris Belediyesi'ne bağlandı.

-Belediye emniyet sandığında hacizli eşya satışı durduruldu.

Paris Komünü tarafından süratle gerçekleştirilmeye çalışılan ve geleceği temsil eden oluşum bir takım eksiklikleri ve hataları da bünyesinde taşıyordu. Bunlar, komünün Nisan ayında başlayarak 28 Mayıs 1871'e kadar süren direnişinin sonucunda burjuva ulusal ihanet hükümeti tarafından desteklenen gericici Alman ordularına yenilgisini oluşturdu.

Bu sebepleri de şöyle listeleyebiliriz.

-Komünist önderlikten uzak oluşu.

-O çağda bir proleter devriminin gerçekleştirilebileceği koşulların olgunlaşmamış olması.

-Paris işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyinin geriliği.

-Homojen merkezi bir yapıya sahip olmayışı.

-Merkezizetçilik ve otoritenin eksikliği.

-Fransız bankasına el koymaktan geri durulması.

-Mülksüzleştirmede eksik ve yumuşak davranılması.

-Seçimlerin örgütlenmesinde gereğinden fazla zaman harcanması.

-Seçilen komitenin inisiyatifsizliği ve Versailles üzerine güçlü bir saldırı örgütleyememesi nedeni ile düşmanına zaman kazandırması.

Komün, proletaryanın siyasi iktidarı ele geçirme yolundaki ilk deneyimi olmuş, 19. yy. işçi sınıfı mücadelesinin en yüksek noktasıdır.

19.yy'ın günümüze göre ilkel koşullarında tecrübesiz ve zayıf proletaryanın etkili deneyiminden almamız gereken en önemli ders ise yenilme korkusuna asla teslim olmamış olan ve güçlü ordulara yüreklerini siper eden kömünarların direnişidir.

Paris Komünü Direnişi geçmişimize ışık tutmakla kalmayacak bu günün ve geleceğin mücadelesinin tecrübe kaynaklarından birisi olacaktır.

**SOSYALİZM
AMA NASIL ?**

İşçi sınıfının ortaya çıkması ile birlikte sömürü düzenlerine alternatif olarak Sosyalizm düşüncesi-ideali savunulmaya başlanmıştı.

Ne var ki, Bilimsel Sosyalizm düşüncesi olgunlaşmıyaya kadar yani 19.yy'ın ortalarına kadar maddi temellere dayanmayan Ütopik Sosyalizm yaygınlığını ve çözüm arayışlarındaki egemenliğini sürdürdü.

ÜTOPIK SOSYALİZM

Ütopik Sosyalizm; Thomas Morus, Tomasso Campanella, Francois Emile Babeuf ve Morely gibi bir takım aydınların önderliğinde varolan sömürü düzenine alternatif adil bir düzen arayışı ile gelişti.

Ütopiklere göre sosyalizm herkesin iktisadi, siyasi ve manevi eşitliğini sağlamalıydı. Ne var ki buna nasıl ulaşılacağı konusundaki soruları kimi Morus gibi uzaktaki bir Ütopiye adasına yerleştirerek, kimi Fourier gibi sermayesini kendi rızası ile bu uğurda feda edecek olan iyi kapitalistlerin varlığına güvenmekle; belli sayıda ailelerin bir araya getirildiği ve sosyalist ilkelerin uygulandığı bölgeler olan Falanj'lar yolu ile, kimi de Saint-Simon gibi parasını yeni ilkelere göre örgütlenmiş ama daha sonra kapitalist bir girişime dönüşen bir derneğe yatırarak yanıtlamaya çalıştılar. Yanıldılar.

Yanıldılar çünkü teorileri "insanın ve toplumsal yasaların değişmezliği" gibi bir burjuva ideolojisine dayanıyor toplumsal yasaları fizik yasalarına benzer bir mantıkla çözmeye çalışıyorlardı.

Sınıfsal bakış açısından yoksun oluşları

TOPLUMLAR TARİHİ (Başarafa 12'de)

insanları iyiler/kötüler olarak iki kampta algılamalarına ve toplumdaki çatışma ve çelişkileri farklı zevklerin ürünleri olarak görmelerine neden oluyordu.

Ütopiklerin kendi bakış açılarındaki sığlık ve burjuva ideolojisinin belirleyiciliğinin yanı sıra, doğa bilimlerinin yeterince gelişmemiş olması ilkel sosyalizm anlayışının gelişmemesinde etkili olmuştur. Bunların yanı sıra Ütopik Sosyalistler'in bir diğer yanılgısı işçi sınıfının mücadelede o gün için gelişmemiş olması ve geleceği temsil ettiği; arzulanmış toplumsal sistemin kurucusu olacağı gerçeğinin yüzeye çıkmamasından kaynaklanıyordu.

19.yy'ın ortalarında doğa bilimleri gelişmeye başladı, buna bağlı olarak da Materyalizm ve Diyalektik gelişti.

Fizikte maddenin yoktan var edilemeyeceği var olan bir maddeninse yok edilemeyeceği ancak farklı bir şekle dönüşebileceği yasası keşfedildi.

Toplumsal bilimler, felsefe gelişmeye başlamıştı.

Ludwig Fierbach ve Hegel, diyalektik felsefenin önem kazanmasını, sürekli evrimin ve oluşumun ilkeleri çerçevesinde gelişmesine etkili oldular. Ne var ki, her ikisinin çalışmaları da bilimsel felsefenin kurulmasında bilinç bulanıklıkları nedeni ile etkili olamadılar.

Bu dönemde, Adam Smith, David Ricardo, William Petty gibi burjuva bilim adamlarının geliştirmiş olduğu klasik ekonomi politik önemli bir yasanın keşfini gerçekleştirdi. Bir meta imali için harcanan emek miktarı ile o meta arasındaki ilişki yasası.

Bununla beraber üretim ilişkilerinin bilimsel olarak incelenmesi başarılıdır. Ne var ki idealizmin gölgesi altındaki bu gelişmeler bilginlerin sınıfsız ve özel mülkiyetsiz bir toplumu algılamalarında, kabullenebilmelerinde etkili olamamıştı.

BİLİMSEL SOSYALİZM

Bilimsel Sosyalizm görüşünün oluşturulabilmesi insanlık tarihinin bütün bilgi birikimini değerlendirip kapitalizmin çelişkilerini kavrayıp açığa çıkarmak ve yeni düzenin oluşumunda tek mülkiyet düşmanı, en yeni ve genç toplumsal gücü olan işçi sınıfının rolünü algılamak gerekiyordu.

Bu çalışmalar Marx ve Engels tarafından gerçekleştirildi.

1844 yılındaki karşılaşmalarının ardından Marx ve Engels, Marx'ın ölümüne kadar birlikte çalıştılar. Hukuk Felsefesinin Eleştirisine Katkı, İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu, Kutsal Aile, Alman İdeolojisi' gibi kitaplarla bilimsel dünya görüşünün temellerini attılar. 1846'ya kadar elde ettikleri birikim ile Marxizm olarak adlandırılan öğretiyi oluşturdular. 1847'de yazdıkları Komünist Parti Manifestosu, toplumsal evrimde proletaryanın rolünü net

bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Marx ve Engels'ten sonra Lenin, Marxizm'i en iyi şekilde algılayıp yorumlayarak işçi sınıfı ideolojisinin Rus proleter devrimi ile yaşama geçirilen bir zafere dönüşmesinde yönlendirici olmakla kalmayarak katkılarıyla zenginleştirmiştir. (Marx, Engels, Lenin'i kısa birkaç cümle ile özetleyerek Marxizm'i aktarmaya çalışırken olabildiğince kısa anlatıları tercih edişimizi okurumuzun anlayışına bırakıyoruz.)

İŞÇİ SINIFI İDEOLOJİSİ MARXİZM'İ ÜÇ ÖĞE OLUŞTURMAKTADIR

1)DİYALEKTİK VE TARİHSEL MATERYALİZM

Diyalektik Materyalizm Marxizm'in teorik dayanağıdır. Buna göre doğa kimse tarafından yaratılmamıştır her zaman vardı ve sonsuza dek varolacaktır. Bilinç doğanın evriminin bir ürünüdür. Toplumun evrimini bilinç belirlemeye maddi üretim biçimleri bilinci belirler.

Doğadaki herşey sürekli bir değişim halindedir ve karşıt unsurlar bir arada bulunurlar. Buna bağlı olarak toplum da sürekli bir değişim halindedir. Yani iddia edildiği veya zorla kabul ettirilmek istendiği gibi, hiçbirşey böyle gelmemiş ve de böyle gitmeyecektir. İnsanlık tarihine baktığımızda kapitalizmin hiç de illebet olmadığını belli bir evrimin ürünü olduğunu ve gelecekteki varlığının da garanti olmadığını bu sürecin işçi sınıfı bilinci örgütlülüğü ve mücadelesi tarafından belirleneceğini gösterir.

Karşıt sınıf/unsurların mücadelesi kaçınılmazdır çünkü "eski"nin bağrında yeşeren "yeni" eskiye karşı mücadelesini kendi düzenini oluşturana kadar sürdürür.

Kendi varlığını sağlama alırken sonunu hazırlayacak olan alternatifini de üretir. Feodalizmin bağrında yeşeren kapitalizmin işçi sınıfının doğuşunu ve gelişmesini sağladığı gibi.

Diyalektik, metafiziğin tersine, gelişme sürecini, basit bir büyüme süreci olarak değil, nicel patlamaların kökten değişimlere yani nitel değişimlere dönüştüğünü gösterir. Oksijenle olduğu gibi, iki atom yerine üç atom bir molekül halinde birleşirse, koku ve tepki bakımından normal oksijenden oldukça farklı olan ozonu elde ederiz.

Tarih hiçbir zaman "tekerrürden ibaret" değildir. İdealizmin savunduğu gibi tekrarlardan oluşmaz.

Tarihsel gelişimi tanımlamak için kullanılan en yaygın, diyalektik tanım "sarmal"dır.

Tarih önceki deneyimlerini yeniden gündeme getirir ama bu öncekinin aynısı değil daha gelişmiş zaman aşımında değişmiş bir modeli veya uygulamasıdır. Buna örnek olarak ilkel komünal toplumdaki sonra yaşanan sürecin komünizmi dayatacağı gerçeği verilebilir. Burada temel birtakım yasaların ve yöntemlerin aynı oluşu komünist

toplum ile ilkel komünal toplumu eşitlemez.

Komünist toplum, insanlık tarihinin en mükemmel üretimi olacak insanın insanla olan mücadelesinin yerine insanın doğa ile yaşanacak olan mücadelesini koyacaktır. İlkel komünal toplumdaki sonraki bütün toplumsal düzenlerin üretimlerini en yeni insanlık adına en güzeli üretmekte kullanacaktır.

2)MARXİST EKONOMİ POLİTİK

Marxist Ekonomi Politik, toplumsal üretimi ve bu üretimin paylaşımı yasalarını inceleyen bir bilim dalıdır.

Üretici güçlerin düzeyinin ve niteliğinin toplumdaki üretim ilişkilerini; üretim alet ve araçlarının mülkiyet biçimlerini; bunları kullanarak üretim sürecine katılan insan grupları arasındaki ilişkileri araştırmak bu bilimin kapsamında yer alır.

Marxist Ekonomi Politik üretim araç ve aletlerinin toplumsal değişimlerin belirleyici etkisi olduğu bakış açısından hareketle toplumlar tarihini inceleyerek geleceğe ışık tutar.

3)BİLİMSEL SOSYALİZM TEORİSİ

Bu bölüm Ekonomi Politikle birbirine bağıntılıdır.

Ekonomi politiginin tesbiti doğrultusunda, makineleşme çağında üretimin toplumsallaşması ile ürün üzerindeki özel mülkiyet bir çelişkidir. Bu çelişki gün be gün büyüyen bunalımları beraberinde getirmekle beraber kapitalist üretim tarzı ve ilişkilerinin devamı toplumsal evrimin önündeki engeldir. Buradan hareketle bilimsel sosyalizm öğretisi, üretimin toplumsal niteliğine denk sosyalizmin kaçınılmazlığını savunur. Kapitalizmin yerini sosyalizme bırakması toplumsal evrimin önündeki engelin kalkması demektir.

Marx ve Engels yeni toplumun yaratıcısı olarak proletaryayı görmektedirler. Yeni toplum düzeninin yaratılmasından en çok çıkarı olacak olan, burjuvaziye alternatif, özel mülkiyet olgusundan her yönü ile uzak, kolektif üretim bilinci ile donanmış en güçlü ve genç sınıf proletaryadır.

Sadece proletarya var olan özellikleri ile, üretim araçlarının toplumsallaştırılması, kafa ile kol emeğinin arasındaki karşıtlığın kaldırılması, kent ile köy arasındaki ayırım ve eşitsizliklerin yok edilmesi gücüne sahiptir.

Bilimsel Sosyalizm tarihin gereklilik ve evriminin akış yönünü bilimsel yöntemlerle çözümlenmiş, insanlığın arzulanmış düzene işçi sınıfı önderliğinde nasıl ulaşacağını formüle ederek sosyalizmi ütopik bir niyet olmaktan çıkararak somutlaştırdı.

Böylece Sosyalizm bir bilinmez olmaktan çıkarılmış, siyasi ve ekonomik yönleri ile nasıl kaçınılmaz bir süreç olduğunu hiçbir burjuva ideoloğunun yıkamayacağı bir gerçeklikle insanlığın kurtuluş ümidi olarak işçi sınıfı mücadelesindeki amaca yerleştirmiştir.

-SÜRECEK-

ANKA KUŞU A. SAVAŞ

BALIK BAŞTAN KOKAR

Atasözleri ile aranız nasıl bilmem ama, ben atasözlerine önem veririm. Tüm atasözlerine değil tabi. Bazı atasözleri sayfalar dolusu bir yazı ile anlatmaya çalıştığımız bir fikri iki-üç kelime ile anlatmaya yeter.

İşte, BALIK BAŞTAN KOKAR cümlesi de bunlardan biridir.

Bir ülke düşünün, insanların bir bölümü "toplumsal varlığım tehlikede" diye feryat edecek, bu toplumsal varlığına tehlike oluşturan yönetime karşı güvenini yitirecek, onun bu feryadına "anavatan" sıfatıyla birileri "sahip" çıkacak, onu "kurtaracak", hem de bir sürü insanın canına malına sebep olarak.

Bu "kurtarılmışlığın" üzerinden tam yirmiiki sene geçecek, "toplumsal varlığı tehlikede" olanlar geçen yirmiiki senede tükenenler, "tehlikede" olmak bir yana toplumsal varlıklarını pratik olarak kaybetme noktasına gelecekler.

Bunun sorumlusu kim?

Klerides mi? Klerides mi yönetiyor Kıbrıs'ın kuzeyini? Kuzeyde ekonomisiyle, siyasetiyle hükümet Klerides'in elinde mi? Yoksa güvenliğinizden sorumlu polis, asker v.s. mi Klerides'in kontrolundadır? Bozulan eğitim sistemimiz de mi onların elindedir? Öyleyse kim sorumlu bu bozuk düzenden?

Aynı onbeşini getiremeyen işçi-memur, ürününü tarladan kaldıramayan, zar-zor kaldırırsa da parasını alamayan, alınca da aldığı parayla bir sonraki sezonun gübre parasını bile karşılayamayan küçük çiftçi, "onbeş yaşına kadar eğitim zorunlu ve parasızdır" diye anayasa ve eğitim yasasında denmesine rağmen hergün çocuğuna milyonlarca lira harcamak zorunda kalan dar gelirli Kıbrıs Türk Halkı kimi suçlamalı?

Kendi ülkesinde yaşayamaz hale gelen, ülke içindeki nüfusunun üç misli yabancı ülkelere göç eden Kıbrıs Türk'ü kimi suçlamalı?

EOKA'ya karşı direnebilen, yirmiiki yıl öncesine kadar FAİLİ BELLİ cinayetlerle yokedilmeye çalışılan Kıbrıs Türk'ü, yirmiiki yıl sonra "FAİLİ MEÇHUL" cinayetlere kurban gitmeye başladı.

Makarios'un, EOKA'nın başaramadığını yirmiiki yılda, başaramadılarsa bile, büyük mesafe aldılar.

Toplumsal varlığımız asıl şimdi tehlikede.

Kim mi sorumlu? Varsın, ona da siz karar verin:

BALIK BAŞTAN KOKAR!

ABONE OLMAK İÇİN

İsim,
Soyisim:.....
Adres:.....
.....
Yıllık Abone Tutarı:
K.K.T.C: 700,000 TL.
T.C: 800,000 TL.
U.K: £10.

Not:
Banka makbuzu ile bu
kuponu
üstteki adrese gönderiniz.

Adres:
Bekiroğlu İşhanı No. 10 Müftü Ziyai
Sok. Lefkoşa
Mersin 10 Türkiye
Tel-Fax: 0 (392) 714 4597

Banka Hesabı:
Kıbrıs Türk Öğretmenler
Kooperatif Tasarruf Bankası
Hesap No: C 03413 - Güzelyurt

KIBRIS SORUNU DOSYASI

DEĞERLİ OKUYUCU,

Altıncı sayımızdan itibaren 'TARİHİ SÜREÇ VE "YENİ DÜNYA DÜZENİ" NDE KIBRIS SORUNU' Kapsamında yazılarının yer alacağı 'KIBRIS SORUNU DOSYASI' isimli ilk dosyamızı açmış bulunuyoruz.

Dosyada değişik kesimlerden politikacı ve yazarların konu ile ilgili görüşlerine yer verilecektir. Dosyanın son yazısı, gazetemizin konu ile ilgili görüşlerine yer verecektir.

Tüm okurlarımızı, dosyada yer alacak görüşleri incelemeye, eleştirilerini gazetemize ulaştırmaya davet ediyoruz. Gelecek eleştiriler aynı sayfada yayınlanacaktır.

SOSYALİST
gerçekKIBRIS'TA
BARIŞ...
MUTLAKA

Dr. Mehmet ÇAĞLAR

...Kıbrıs...Kıbrıslılar'ın Adası! (mı?)

Tarihin hemen hiçbir evresinde rahat bırakılmayan, sürekli olarak savaflara ve istilalara sahne olan, ülkeden ülkeye satılan, kiralanana ve hatta peşkeş çekilen ada... Kıbrıs adası.

Bir türlü Kıbrıslılar'ın olamayan, Kıbrıslılar'ın söz sahibi olmadığı, kimi zaman benimdir bile diyemediği, hatta Kıbrıslı'yım demenin bile zor zanaat olduğu ada...

Kıbrıs adası. Kıbrıslılar'a bırakılmayan, fakat başkalarına da yar olmayan adamız. Venüs'ün adası, Kıbrıslılar'ın adası. Bir gün bizler sana, sen de bizlere kavuşacaksın elbet...

3500 yıldır türlü oyunlar oynanıyor, türlü entrikalar dönüyor üzerinde. Kıbrıslılar söz sahibi olamadığı gibi, karşı koyacak gücü de bulamadı Kıbrıs'ı fetihe gelenlere. Hep parçaladılar gücünü Kıbrıslılar'ın, hep böldüler Kıbrıslılar'ı.

Bizler, bireyler ve toplumlar birer oyuncak gibi görüldük ve kullanıldık dıştan gelenlerce. Onlar güçlüydüler hep. Her gelen hoş göründü, her gelen birtakım haklar verir göründü, her gelen bizim için geldi hep! Onlar oyuncaklarını istedikleri gibi kurdular, oyunlarını kendi çıkarları doğrultusunda istedikleri gibi oynattılar. Bu oyunlara karşı çıkanlar bir şekilde susturuldu, azınlıkta kaldı. Doğa çalma yoluyla oynattılar senaryolarını hep, 3500 yıldır. Bizler, oyuncular, gerçek sahipleri Kıbrıs'ın, insanımıza ve geleceğimize sahip çıkamadık. Dağıldık. Dağıtıldık. Güvendik. Güvendirildik. Zorunda bırakıldık... Onlara göre aykırı davranışlar yok edilmeye çalışıldı. Ya susturuldu, ya yok edildiler, ya da sürekli karalandılar. Belki de aldatıldık güvenerek 3500 yıldır gelenlere, hem de bizim için geldiklerini söyleyen gelenlere! Kızılyürek, "Paşalar ve Papazlar" isimli eserlerinde yaptığı bir alıntıda şöyle diyor:

"BENİM İYİ YÜREKLİ HALKIM
HER ZAMAN İNANDIN
VE HER ZAMAN ALDATILDIN"

Benim iyi yürekli halkım aldatıldı aldatıla bugünlere gelmiş.

Benim iyi yürekli halkım büyük bir ivmeyle yokolma sürecini yaşıyor, hatta sürecin sonuna gelmiş bile artık. Benim iyi yürekli halkım inanarak, güvenerek, umut dolu olarak yokolma sürecinin sonuna doğru sürükleniyor. Hala rolünü oynatıyorlar ona. Artık yapacak birşey yokmuşçasına, yokolacağını, kendi ülkesinde yabancılaşacağını veya bir başka ülkede yabancı olarak yaşayacağını bilerek tükeniyor. Tükeniyoruz.

Alpay Durduran, "Dünyada Bir Ada" isimli kitabının kapağında şu sözlerle yer veriyor ki, ibret almamak olası değil:

"KOYUN KURBAĞAYI, BİR KAZANA VE BESLEYİN.

BİR SÜRE SONRA, HAFİF HAFİF İSİTİN.
KURBAĞANIN, HIÇ TELAŞ VE ŞİKAYET

ETMEDEN,

HAŞLANIP ÖLDÜĞÜNÜ GÖRECEKSİNİZ."

Sakin kurbağa aramaya çıkmayın, kazana koyup beslemek ve bu olayı denemek için. Sakın kızmayın, biz de kurbağa gibi beslenip, ısıtılan, kazanda kaynatılan kurbağaya benzetildiğimiz için. Bizler de kurbağa örneği gibi telaşsız ve şikayetsiz yok olmamalıyız diyorsanız, ya kazandan fırlayın, ya kazanı devirin, ya da ateşin sönmelerini sağlayın. Bunu hep birlikte yapalım. Bağımsızlığımıza, özgürlüğümüze, ve barışa hep birlikte kavuşmalıyız. Kıbrıs 3500 yıldır, dıştan gelen ziyaretçilere ve kiracılara ev sahipliği yapmıştır. Yapmıştır ama, hiçbir zaman evinde misafir durumuna düşmemiştir.

Bugüne kadar! Evimizi terketmek istemiyorsak, evimizde yabancı gibi dolaşmak istemiyorsak bunu artık açıkça belirtmeliyiz. Belirtmezsek, susarsak ve kenetlenmezsek yokolacağız, konuşursak ve mücadele edersek değil!...

Azınlık olmamak, Rumlar'ın boyunduruğu altına girmemek, adamızı onlarla eşit haklarla paylaşmak uğruna yapılan mücadeleyi kazanır gibi görünen Kıbrıslı Türkler gerçekten de kazandılar mı? 22 yılda 120 binlerden 60 binlere düşen (düşürülen) nüfusuyla, batan (batırılan) ekonomisiyle, yok edilmeye çalışılan kültürüyle, göçe zorlanan gencecik insanlarıyla, aydınlarıyla ve emekçileriyle, çağdışı kalmış eğitim sistemiyle, turist bekleyen boş Otelleriyle, Kıbrıslılar'ın elinden alınan Fabrika ve Otelleriyle, sınırları korumakla görevli askerleri bile aşır da Kuzeyden gelen ülkücüleriyle, sıfırlanan narenciye ve hemen tüm tarım sektörüyle, denetimsiz dış nüfus artışıyla, hangi amaçla verildiği belli olan vatandaşlık işlemleriyle, günden güne artan çifte göçlerle, kaçan işçi cenneti olmasıyla aslında kaybediyor Kuzey Kıbrıs, ya da Kıbrıslı Türkler. Hırsızlıkların artması, cinayetlerin neredeyse alışkanlık olması, rüşvetlerin ve haksızlıkların alıp başını gitmesi insanlarımızda huzur bırakmamış. İşsizlik, susuzluk, elektriksizlik ve hatta emeğin karşılığını bile alamamak, ödenemeyen maaşlar, insanlarımızın elinden bırakın insanca yaşamayı, nefes almayı bile zorlaştırmış, imkansızlaştırmıştır.

Kaybediyor Kuzey Kıbrıs. Kaybederken yok oluyor. Yok olurken nüfusu patlıyor. Patlayan nüfus ve "vatandaş" bolluğu ile kendini kaybedip, daha Kuzeye entegre olmanın yollarını arıyor, resmi yollarını, sanki entegre olmadığı bağımsız bir taraf kalmış gibi! Bu böyle giderse Kıbrıs, Kıbrıslı Türkler'i tarihin sayfalarında arayacaktır.

Kıbrıs, Kıbrıslılar tarafından eşit haklarla paylaşılacağı gün kurtulmaya başlayabilecektir ancak. Barış ve sevgi, hakların birlikte yeşerteceği tohumlar olduğu gün Kıbrıs kurtulmaya başlayacaktır. Kıbrıs'ın bölünmüşlüğünden, halkların birbirlerinden uzaklaştırılmasından, Kıbrıs'ta şövenizmin doğup büyümesinden esas sorumlu ülkeler, bugün bir federasyon oluşumu için tarafları bir araya

getirmeye çalışmakta, taraflara, sürekli federasyon için çözüm önerileri götürür görünmektedirler. Aslında onlar kendi çıkarları doğrultusunda hareket ediyorlar olmasına rağmen, bizlerin yok olması amacıyla ve iki halkın barış sürecini başlatacak olması açısından bakıldığında, federasyonun kurulması desteklenmelidir. Kıbrıslılar'a düşen sorumluluk, böylesi bir federasyonu, olabildiğince pozitif yönleriyle birlikte, her iki halkın da çıkarlarını koruyarak yaşama geçebilme sorumluluğu olmalıdır. Bugün mücadelesi verilmeli ardından da yaşam koşulları mücadelesi yükseltilmelidir. Önümüzdeki federasyon şansını kaybedersek, yarın kaybedecek birşeyimiz kalmayacaktır. Biz bile kalmayacağız yarınlarında Kıbrıs'ın.

Yaşar Kemal, "Baldaki Tuz" isimli eserinde şu sözlerle yer veriyor:

"...DİYELİM Kİ DÜNYA BİN ÇİÇEKLİ
KÜLTÜR BAHÇESİDİR.

HER ÇİÇEĞİN KENDİNE ÖZGÜ BİR
RENGİ, KOKUSU VARDIR.

DÜNYAMIZ, BU BİN ÇİÇEĞİNDEN
DOLAYI GÜZEL, ZENGİN, ÇEŞİTLİDİR.

BU BİN ÇİÇEĞİ, BİR TEK ÇİÇEĞE, YA
DA BİRKAÇ ÇİÇEĞE İNDİR; TEK YÖNLÜ,
TEK KOLLU, TEK RENKLİ BİR DÜNYA. AL-
LAH BÖYLE BİR DÜNYANIN, BİN BELASINI
VERSİN."

Kıbrıs'ta Kıbrıslılar'ı yok etmeye, asimile etmeye, kendi kültür ve kimliklerinden, hatta yurtlarından koparmaya çalışanlara, Kıbrıs'ta yaşamayı neredeyse ölüm haline getirenlere, suni olarak nüfus görüntüsünü değiştirmeye çalışanlara, Kıbrıslı Türk kimliğinden korkup onu yok etmeye çalışanlara, Kıbrıslı Türkleri kendi öz vatanları Kıbrıs'ta yabancılaştıranlara, bir gün hesap sorulacaktır tarih önünde. Kendi çocuklarınız bile sizlerden hesap soracaktır emin olunuz.

Barış, demokrasi, özgürlük ve kimlik istemek, kendi kimliği ve kültürüyle kendi öz yurdunda yaşamak istemek, kararlarında bağımsızlık istemek, insanca ve huzurlu bir yaşama kavuşmaya özlem duymak ve yaşamak, kendi çocuklarının geleceğine karar vermek, her halkın olduğu gibi, Kıbrıslılar'ın ve Kıbrıslı Türklerin de en doğal hakkıdır. Bu hak ise, geldiğimiz noktada ancak kararlı bir mücadele sonucunda kazanılabilir. Bu hak kimseye kaşı gözü hatırına kolay kolay verilmez. Bu hak öyle bir hak ki, emek vermeden, mücadele etmeden, değeri de bilinmez.

Kıbrıs'ta öncelikle Federal Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kurulması, yaşatılması, halkların birbirine güven duyması ve saygı gösterip yakınlaşması, ve barışın gerçekleştirilip korunması için mücadele edilmelidir. Bu yaşamsal amacı uğruna birleşmeli federasyon fikrinin ve dayanışarak, kubaşarak hareket edilmelidir. Burada

federasyonu destekleyen siyasi partilerin yanısıra, sivil öğelere ve örgütlenmelere de gereksinim duyulmaktadır. Tek ses, tek yumruk olunmalı, bağımsızlık, barış ve demokrasi yolunda birlikte hareket edilmeli ve dağıtılmamalıdır. Bu ülke bizimdir. Olası bir federasyondan sonra da federasyonun korunması için mücadele edilmeli, halkların yakınlaşması için emek verilmelidir. Kıbrıslılar yoksa, Kıbrıslı Türkler olmayacaksa, Kıbrıs'ın geleceği de güzel olamayacaktır.

Kıbrıs'ın dününü ve bugününü herkes bilebilir. Önemli olan, düşlediğimiz, halkın geleceği olan yarınları güzel ve sağlam temellerde kurmaktır. Öyleyse hep birlikte mücadele edilmeli ve hep birlikte, yarınlarımıza sahip çıkılmalıdır. Tarih, halkların yenilgileri ile tanışmamıştır daha. Kıbrıs halkları da, tarihe böyle bir fırsat vermeyecek kadar onurludurlar. Kıbrıs Kıbrıslılar'la yeniden doğacak ve 3500 yıllık ayrılıkları son bulacaktır. Kıbrıs Kıbrıslılar'ın, Kıbrıslılar da Kıbrıs'ın olacağı gün, bizlerin tüm dünya halklarına olan sevgimiz ve dostluğumuz artarak sürecektir. Adamız insanlarla, halkların dayanışma ve kubaşmalarıyla güzelleşecek, Kıbrıs da bu güzellikle içerisinde büyüyen bir fidan olacaktır. İşte o zaman, Venüs'ün adasında barış ve sevgi, halkların kazanımları ile kolkola gezebilecektir. Kıbrıs ve Kıbrıslı Türklerin geleceğinden endişe duyan herkes birlikte katkıda bulunmalı Kıbrıs'ta barış ve sevgiye... geleceğimize. Başka yapacak birşey yok, ve ayrıca başka şansımız da yok.

Bugün, federasyon kurulmasını destekleyenlerle, federasyonun gerçek barışa giden bir köprü görevini görebileceğine inananların birleşme günü olmalıdır. Birleşme, gücü doğuracaktır ve buna çok ihtiyacımız vardır. Günümüz koşullarının bizi getirdiği bu yokoluş noktasında ne teori tartışacak zamanımız, ne de zamanımızı harcayacak lüksümüz vardır. Bizler yaşam mücadelesi veriyor ve yokolmamaya, barışı sağlamaya katkıda bulunmaya çalışıyoruz. Gerisi şu an için fasa fiso... yarınların barış getirmesi en büyük dileğimizdir

KIBRIS'TA
SOSYALİST
gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: Evrensel Gerçek

Yayıncılık

Adres: Bekiroğlu İşhanı No.:

10 Müftü Ziyai Sokak -

Lefkoşa - Mersin 10

TÜRKİYE

Fax: 0 (392) 7144597

Basıldığı Yer: ATEŞ

Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi

Lefkoşa